

Εβδομάς

ΤΟ ΣΤ'

ΑΘΗΝΑΙ 5 ΙΟΥΝΙΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 139

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι οἰκονομικὴ. Ἐν ἑκατοστομέτρῳ ἐπὶ ξηρᾷ ψήκτρας ἀρκεῖ. Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ παρὰ τὴν ὑπολειμμάτων τῶν τροφῶν καὶ καταστρέφει τὰ ἐπικίνδυνα μικροβία. Δοκιμάσατε τὴν Κόλυνο. Τὸ αἶσθημα τῆς καθαριότητος καὶ δροσερότητος ὅπως μὲν εἰς τὸ στόμα εἶναι ὑπέροχον.

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΚΟΛΥΝΟΣ

Διαρκὴς παρακαταθήκη
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΣΗ
Εὐρυπιδίου 4

Μεταχειρίζεσθε διὰ τὰ
Κουνούπια τὰ φημισμένα

Zampironi

καὶ διὰ τοὺς **Κορέους,**
Ψύλλους, Κατσαρίδες κλ.
τὴν **Zampirina**

Πωλοῦνται καὶ τὰ δύο εἰς ὅλα
τὰ Φαρμακεία.

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

Ζῶναι ἐλαστικά - maillots

Κορσέδες **Claverie**

Ζῶναι ἱατρικὰ διὰ κυρίας
καὶ κυρίους

Κάλτσαι ἐλαστικά **Claverie**

Προσωπίδες καλλονῆς

Κηλεπίδεςμοι

ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Λυκούργου 15α

Πλησίον Σταθμοῦ Ὁμονοίας

Α. Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Θέλετε νὰ διατηρήσητε εἰς τὸ χροῖμα
σας τὴν δροσερότητα τῶν 20 ἐτῶν;

μεταχειρίζεσθε μόνον τὴν κρέμα καὶ
τὴν πούδρα **ΤΟΚΑΛΟΝ** τὰ μό-
να προϊόντα ποὺ ἐξαλείφουν τὰς ρυ-

τίδας καὶ τὰς ἐμποδίζουν νὰ
σηματισθοῦν.

Τὸ Ταμειυτήριον
τοῦ λαοῦ
" **Η ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ**
Ἀσφάλεια χρημάτων - Συμφεροντες ὅροι
ταχίστη διεκπεραίωσις τῶν συναλλαγῶν

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Εἶναι ἀπαραίτητος δι' ὅλους τὰς Κας καὶ Δίδας αἱ ὁποῖ-
αι ὑποφέρουν ἐνεκα τῆς ἀταξίας τῆς περιόδου των. Καθη-
συχάζει ἀμέσως τοὺς πόνους καὶ κανονίζει τελείως τὰ
χρονικὰ διαστήματα ποὺ ἀπαιτοῦνται.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠ. ΥἱΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ & ΣΙΑ ΠΕΙΡΑΙΑ

JOUVENTINE
Ἡ ΖΟΥΒΑΝΤΙΝΗ
Εἶναι ἡ τελειότερα
ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ
ἀπὸ τὰς μέχρι
τοῦδε γνωστὰς.
Εἶναι ἐντελὲς ἀκίνητος
καὶ πάντοτε ἐπιτυχὴς
ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ

Ἐφθάσε τὸ Νέον Γερμανικὸν Φάρμακον

Urodol
(ΟΥΡΟΔΟΛ)

Κατὰ τῶν
ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΩΝ
ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ
ΨΑΜΜΙΑΣΕΩΣ
ΑΡΘΗΡΘΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ
ΛΙΘΙΑΣΕΩΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

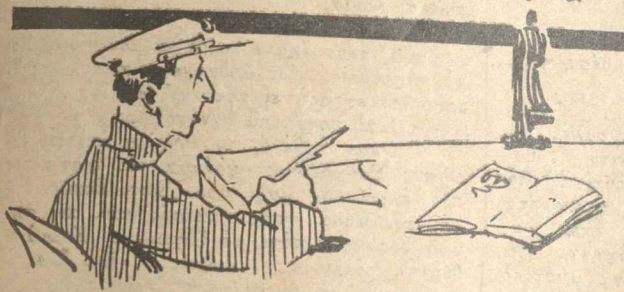
Ἀντιπρόσωποι ΥἱΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σία Πειραιᾶ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νομαρ 17
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΠΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ο ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΕΠΙΛΟΤΟΣ

Δὲν ξέρω πῶς καὶ γιατί καθιερώ-
θηκε—στὸν παλιὸ καιρὸ μάλιστα σχε-
δὸν ἀπαραίτητος—ἡ μόδα τοῦ ἐπιλό-
γου. Κάθε βιβλίον εἶνε ἀδύνατον στὴς τε-
λευταῖες του σελίδες νὰ μὴν παραθέ-
τῃ κι' ἓνα μικρὸ κεφαλαῖκι μὲ τὴν ἐπι-
γραφήν τοῦ ἐπιλόγου, στὴς λίγες
γραμμὲς τοῦ ὁποῦ οἱ συγγραφεὺς
συνοψίζει τὴν διήγησίν του, δίδει πληρο-
φορίαν γιὰ ὅσους ἀπὸ τοὺς ἡρώας του
ἐξέλασε νὰ σκοτώσῃ ἢ νὰ ἐξαφανίσῃ
κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔργου καὶ τέ-
λος μ' ἓνα λόγο τακτοποιεῖ τὰ κακῶς
κειμένα. Εἶνε σὰν νὰ λέμε ἡ ἐπιβράβευ-
σις, ἡ ἀποθέσις, ἡ ἱκανοποίησις τοῦ
ἀντιλή.

ἔσταμάτησε καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω ποῦ,
μὲ ἔχει κυριολεκτικῶς ζαλίσει ὁμιλῶν-
τας μου διαρκῶς. «περὶ ἐκείνης!»
(σὰς δηλαδὴ).
»Ἐλθετε λοιπὸν καμμιὰ φορὰ ἀπὸ
τὸ Γραφεῖο μου (11—12 π. μ.) ἢ ἀπὸ
τοῦ Ζαχαράτου (7—8½ π. μ.) νὰ τὰ
ποῦμε καὶ ἂν δὲν τὰ ποῦμε δι' αὐτόν,
τὰ λέμε τοῦλάχιστον διὰ τὸν... ἔ-
αυτὸν μας! ῥοφῶντες καὶ κανένα πο-
τῆρι μύρτα ἢ οἶζο Τυρνάβου καὶ ρο-
κανίζοντες διάφορα τερψιλαρύγγια
μεζεδάρια.

»Τί καλὰ ποῦ θὰ ἦτο νὰ μὴν ἦμουν
«Μποέμ-Σιδηροδρομικός» ἀλλὰ «παρα-
λῆς» νὰ κάνω στὴν Λόλα μου μιὰ ζωή,
ἀπ' ἐκεῖνες ποὺ μόνον μερικοὶ ἀπ' ἐμᾶς
ξεύρουν νὰ κάνουν στήν χριτωμένην
καὶ ἐξυπνὴν γυναικί;

»Ὅποτε θὰ παρήγγειλα καὶ σ' ἓνα
χρυσόχοο ἓνα ἀδαμαντίνον σύμπλεγμα
ἀπὸ τὰ δύο συμβολιστικώτατα Χ καὶ Ψ
(ὕπάρχει σύμπλεγμα καλλιτεχνι-
κῶς φιλοτεχνηθὲν) καὶ θὰ τῆς τὸ ἐ-
δίδα νὰ τὸ βάλῃ στὴν μετώπῃ τοῦ
καπέλλου τῆς διὰ νὰ τὸ βλέπουν οἱ
συνάδελφοι καὶ... φίλοι τῆς!

»Ἀφοῦ ὅμως αὐτὰ εἶνε διειρά,
χειμερινῆς πρωίας, ἔλα τοῦλάχιστον
νὰ περάσουμε καμμιὰν ὥρην εὐχά-
ριστη.

Μὲ χίλια εὐλικρινῆ νοερὰ φιλία,
Σὺς (Δὲν πρόκει-
ται διὰ τὸ γνωστὸν σῆμα κινδύνου).

Καὶ τώρα, τί θὰ θέλατε νὰ τὸν κάνω
ἐγὼ αὐτὸν τὸν «ἐρωτιδεᾶ μποέμ-σιδη-
ροδρομικό»; Νὰ τοῦ ἐπιστρέψω τὸ
γράμμα; Νὰ τὸ στείλω στὴν Κυρίαν
τῶν ὀνείρων του; Δυστυχῶς δὲν ξέρω
τὰς διευθύνσεις τους. Τί νὰ κάνω λοι-
πόν; Ἡ μόνη λύσις ποὺ μοῦ ἀπέμεινε
ἦταν ἡ πραγματοποιηθεῖσα ἤδη. Δη-
λαδὴ νὰ τὸ δημοσιεύσω.

»Ἔτσι κι' αὐτὴ θὰ τὸ διάβαζε (ἐκεῖ-
νη δηλαδὴ) κι' ὁ «νεανίας» ὁ χαριτό-
βρυτος καὶ ἀξιότιμος ὁ δὲν ξέρω ποῦ
συναντηθεὶς μὲ αὐτὴν (ἐκείνην δηλα-
δὴ) καὶ ψυχρολουσοθεὶς καὶ κινδυνεύων
νὰ λυσσάξῃ, ἔστω καὶ εὐρισκόμενος
εἰς τὰς ἀπεράντους ἐκτάσεις (παρντὸν
εἰς τὰς ἀγκάλας ἤθελα νὰ πῶ) τῆς
μεσόκοπης καὶ πλουσίας ἀντικατα-
στρίας, θὰ δυνηθῇ ἴσως νὰ τὴν ξεγάσῃ
(ἐκείνην δηλαδὴ), καὶ ὁ κύριος Χ. καὶ
Ψ θὰ μείνῃ εὐχαριστημένος δι' τὴν
γράμμα του ἔφθασε αἰσιῶς εἰς τὸν
πρὸς δν δρον (ἐκείνην δηλαδὴ) καὶ τὸ
σπουδαιότερον ἀπ' ὅλα—εἶδατε κόν-
τεψα νὰ τὸ ξεγάσω—ἡ κυρία (ἐκείνη
δηλαδὴ) δὲν θὰ χάσῃ οὔτε τὴν εὐκαι-
ρίαν νὰ «ροφήσῃ καὶ κανένα ποτῆρι
μύρτα ἢ οἶζο Τυρνάβου (μένει πάν-
τοτε ἀνεξήγητος ἡ προτίμησις τοῦ
«μποέμ-σιδηροδρομικοῦ» γιὰ τὸ τυρνα-
βύσιον οἶζο) καὶ νὰ ροκανίσῃ διάφο-
ρα τερψιλαρύγγια μεζεδάρια.
οὔτε τὴν ἄλλην—καὶ πολυτιμότεραν—
νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὰς συναδέλφους καὶ
φίλας τῆς ἔχουσας εἰς τὴν «μετώπῃν
τοῦ καπέλλου τῆς τὸ μὲ τὸσον κόπον
φιλοτεχνηθὲν ἀδαμαντίνον σύμπλεγμα
μὲ τὰ δύο συμβολιστικώτατα Χ καὶ Ψ!»

Ὅλα αὐτὰ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἀ-
ποσοβοῦνται! Δόξα σοι ὁ Θεός! Ὁ «Ε-
κείνος, ἡ Ἐκείνη, ὁ Ἐτερος καὶ ἡ Ἐ-
τέρα μένουν εὐχαριστημένοι, κανένα
ροστεβοῦ δὲν χάνεται, τὸ οἶζο Τυρνά-
βου δὲν πάει χαμένο, ὁ χρυσόχοος θὰ
πάρῃ ἀσφαλῶς τὴν παραγγελίαν τοῦ
συμπλέγματος καὶ τὰ «ὀνείρα τῆς χει-
μερινῆς πρωίας» θὰ γίνωνται πραγματι-
κότης «ἐαρινῆς πρωίας» ἂν πάῃ (ἐκεῖ-
νη δηλαδὴ) τὸ πρῶν στο Γραφεῖο 11
12 π. μ.) ἢ «ἐαρινῆς ἑσπέρας» ἂν προ-
τιμῇ (ἐκείνη δηλαδὴ) τοῦ Ζαχαρά-
του 7—8½ π. μ. καὶ τὰ μεζεδάρια.

Κι' ἔτσι κι' αὐτοὶ θὰ μένουν εὐχαρι-
στημένοι κι' ἐγὼ ἔγραψα τὸν ἀπαραί-
τητο ἐπιλόγον κι' ὁ φίλος μου θὰ βρῇ
κάτι νὰ διαβάσῃ ἀφοῦ ἀσφαλῶς δὲν
θὰ διάβασε τῆς προηγούμενης κινήμα-
τογραφικῆς σελίδος.
Θὰ διαβάσῃ τὸν ἐπιλόγον. Κι' εἴμαι
τῆς γνώμης πῶς θὰ διαβάσῃ τὸ καλλί-
τερο μέρος.

John Miley

ΠΡΟΤΥΠΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

του κ. Τέλλου "Αγρο"

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

—Κάθισε, Άννα, είπε η Βιοργινία της αδελφής της.

Έγινε, ακούμπησε το δεξί της χέρι έλαφρά σ' έναν μυτερό θρόνο, κι έπειτα μισοκάθισε, μισοστρώθηκε πάνω του. Όλοφανερός ήταν ο άπαυτός της. Το σώμα της παρόμοιο σαν νάχε δοκιμάσει κάτι πολύ ξυπό, έσορώσε στην άκρη των χεριών, σαν σπεί παιδικά που είνε έτοιμα να κλάψουν. Καθίζοντας, γλώμισσε πολύ, κόπηκε το στήθος της, της ήθελε έλαφο ζάλη. Μά κυρίαρχος άμείσως στά νεύρα της.

—Παιδιά, φώναξε με φωνή ώς τόσο διαπεραστική. Έμεινε εδώ καθίσταμε. Προσέχ, μην πάτε μακριά. Και σύ. Φωτεινή, πρόσχε, να μην είσαι άτακτη.

Ένα μικρό παιδί, άδερφια καλ' αδέρφια και γνώριμα, που πήγαιναν μπροστά, άρκετα μπροστά, σταμάτησαν άμείσως, τα περισσότερα γυρνώντας πίσω το κεφάλι, ερωτηματικά. Δυσχερειακά καθένα τους, καρφώθηκε στη θέση του. Μά η ασυρότητα της φωνής της Βιοργινίας δέν επιδέχονταν καμιά αντίρρηση. Τα παιδιά αναγκάστηκαν να συμμορφωθούν με τη προσταγή της και σκόρπισαν γύρω με γέλια και σώνει.

Κοντά στις δυο γυναίκες έμεινε μονάχα το μικρό κοριτσάκι της Άννας, η Μαργαρίτα. Με τα χέρια και με τα πόδια πασπάτευε τις μύτες και τις κουράλες, αμίλητα, προσεκτικά μπρος βραχί, μήπως μπλεχτεί, με την ιδέα τάχα να ξεφυρώσει καθούρια ή άχινους, όπως κάνουν οι μεγάλοι.

Κυριαρχική, άμειση, αίσθητή ήταν η γαλήνη της ώρας. Από την άπεραντωσύνη της θάλασσας ανέβαινε, θαρρείς, μία χρυσταλλένια ζεστασιά... από τη δύση προς την ανατολή... αντίστροφα από το γύρισμα της γής και του ήλιου την τροχιά... Στην κορυφή δυο μακρινών βουνών άσπριζαν τα χιόνια, προβάλλοντας το σχήμα τους όταν προτεταμένα πλαστικά. Έλαμπε ο ήλιος, κατεβαίνοντας στο βασίλειό του. Άέρας δέν φυσούσε, ούτε άχνι. Έγινε από τους βοριάδες που είχαν απάισια θολώσει τον ουσανό και είχαν οίξει τα χιόνια πάνω στα γιόνια, η άτμοσφαίρα πεντακάθαρη, άποκαλυπτική θάλαξε κανείς, χρυσταλλένια ως τον πόνο, κύλωνε τη θάλασσα και τη στεριά, για δεύτερη φορά. Ο καιρός φαινόταν πως θα γυρίσει στο νοτιά, γιατί η χλιαρότητα του δέν ήταν φυσική. Μία τράτα ήταν το μοναχό σημάδι στα ήμερωμένα κύματα.

—Σά γλωφά φρίνισαι, Βιοργινία, είπε η αδελφή της.

—Ήταν περσιτό να το κρύψω.

—Ζαλίζομαι μία σταλιά, είπε και σταυροκοπήθηκε.

—Μά δέν περπάτησες και πολύ δρόμο.

—Ναι, και λυπάμαι για τα παιδιά. Θα μού περπάτη έμένα.

—Βγήκες έξω το πρωί; Πήγες στής μητέρας;

—Όχι, γιατί είχα πονοκέφαλο! Ούτε η κομπόσες ή ζεστές δέν κάνουν τίποτε, ώρες-ώρες. Από της τοεί είμαι στο πόδι.

—Αυτό σου λέω, Πεπάτησες πολύ.

—Ναι, μά όχι σήμερα.

—Έγινε, χαμογελώντας, φάνηκε να πέρνει μυστικά, μίαν άποφαση.

—Μαργαρίτα, πρόσχε! είπε η Άννα στο παιδί που σκόνταψε.

—Η δουλία φαινόταν έτοιμη να γυρίσει.

—Όχι, σήμερα βιάστηκε να συνεχίσει η Βιοργινία. Χθές τη νύχτα. Όλη τη νύχτα.

Και γυρνώντας απ' άλλου το πρόσωπο της.

σά νάθελε να σκαχτεί πιότερο στη θέση της, πρόσχεσε, με τα μάτια κάτω:

—Ανέβαινα το Γολγοθά μου!...

Η Άννα, μία γυναίκα-ουλα παχουλιά, μά κοινά χαρακτηριστικά, πιότερο κοντή, εύθυμη, ένα μυαλό συνηθισμένο στη ρουτίνα, μία στρογγή απλή και άδιάφορη για πράγματα πολυσύνθετα και υπερδευμένα, δέν ήταν καθόλου ή κατ'άλληλη για έξομολόγησή, για έμπιστοσύνη... Μά ώρες-ώρες ένα μυστικό γίνεται τόσο άδύνατο — χαρούμενο ή θλιβερό—που άκουμπάς όπου βρεθείς. Και τόσο μόνο; Μάλιστα άκόμα αισθανόσαι κι' εύγνωμοσύνη για τους άνδρους εκείνους που σ' άκούουν. Λυπάσαι σύ και θαρρείς πως οι άλλοι λυπούνται, και σούρχεται να λυπηθείς, εκτός από τον ίδιο σου τον πόνο, και γι' αυτούς... Είνε και τόσο αγαθό, τόσο έλεητικό, που δέ θέλει, για να αναδύσθ, παρά την έλάχιστη τρυφερότητα, μία τρυφερότητα έστω και τυτική.

Η Βιοργινία, που είχε διαβάσει διδλία, όταν το νοικοκυριό της άφινε καιρό, κ' είχε δει συχνά θέατρο, προσιθανότανε σε τί φοιτητή, πεζότητα, σε πόσον άνυπόφορο έξουτελισμό! υπορούσε να συρθεί η έξομολόγησή που άποφάσιζε να κάνει. Έρωτηματα κι' άποκρίσεις, πότε μονόλεξα και πότε περιφράσεις, άρνήσεις, σπλέμματα της κεφαλής... Χωρίς άλλο θά την έπνιγε η ντροπή και στο τέλος μήτε θάλαξε άκέραιο, στρογγυλό, σωστό εκείνο που είχε στο νού της.

—Τού γύρισα πίσω τα γράμματά του, είπε άμείσως, χωρίς να περιμένη.

—Μπά; έκανε η Άλλη. Ποιανού γράμματά;

—Άγαπας κανένα;

Η Βιοργινία, μόλις λοζά την κύταξε στα μάτια, έβγαλε λίγο το κομμά της προς το μέρος της... και της φάνηκε—πως το ίδιο άίσθημα το αγαθό, το έλεητικό—πως το βλέμμα της είχε μίαν έκτακτη νοημοσύνη, μία συμπονια μοναχική, μία προσοχή συνάμα γαμάτη ένδοξη! Έστρεψε τότε το κεφάλι και την είδε κατάνυκα: έπειτα γλυκά χαμογελώντας, κατέβασε πάλι το βλέμμα και πασπάτευε με το χέρι τα βότσαλα που ήταν έμπρός της.

Η άρχη πιά είχε γίνει. Μπορούσε να τή πη, υπορούσε ναλαφροβή. Πόσην εύγνωμοσύνη αισθανόθηκε ξαφνικά για τους πολλούς συγγενείς, που είχε διαβάσει τα βιβλία τους, κι' είχε ξεχάσει πιά, ξεχάσει δλότελα τα όνόματά τους, εκείνους που έζησαν με το σκοπό και το πάθος να δώσουν ένα ωραίο όρος, να μάς μάθουν πως να μιλούμε, να νοιάζοντο δρόμο στα λόγια της ψυχής, να βρουν εκείνο που στον άνθρωπο είνε ακριβώς το φυσικό και που οι άγγέλμαχοι το πιστεύουν για ψέμα, και για τέχνη, και για φιλολογία.

Έξακολούθησε στον ίδιο τόνο.

—Ήταν σ' ένα κατάστημα γραμμοφώνων. Φαινόταν πως ένα παιδί άξιο για πολύ καλλίτερο τμήμα... ο Θεός πιά ξέρε... Όσορω πως είνε από τους πρόσφυγες, που ήρθαν στην Άθήνα με την καταστροφή. Έργαζε στο κατάστημα για να ζητήσει πλάκες, με τα χρήματά του ο Πέτρος μου χάρισε την πρωτογονιά. Όταν μέσα και η «Rene fle» του Σουάναν. Οι πλάκες μας ήρθαν μαζί με ένα ευγενέστατο γράμμα. Ένα γράμμα δικό του. Φαίνεται ότι δέν εύκαιρούσε να γράψω άλλος ή δική του ή θέσει είνε στής δοκιμής. Ήταν όμως δόλοιο τυχαίο.

—Τότε είδες πίσω κι' αυτό; ρώτησε η Άννα, τάχα για να πη κάτι.

—Όλα, δέν σου λέω; Λοιπόν μου έγραψε

όλους δόλοιο τυχαία. Έπί πλέον με παραλούσε να προτιμή το κατάστημα και να το συστήνω. μου μιλούσε σχετικά και με παραγγελίες στο έξωτερικό. "Ολ' αυτά δέν ήταν τίποτε. Μά στο τέλος είχε κάνει μια λεπτότατη παρατήρηση στο τραγούδι του Σουάναν. Μου φάνηκε σαν ακροβολισμός... ή καλλίτερα σαν μία στάλα φως, που άφινε να βγή απ' την ψυχή του... σαν ένα πουλί που ζητούσε φιλοξενία σε μία ξένη φωλιά... Τού έγραψα ευχαριστώντας τον για τη γένεσή του και, να σου πω, από το πακέτο που είχα λάβει από τον άδελφό μου, παρήγαγε μία σονάτα, που ήξερα πως δέν την έχουν... στο ύστερόγραφο, έγραψε κι' ένω την ιδέα μου στην παρατήρησή του, με πολλά λόγια.

—Έγινε;

—Έγινε έκανε καιρό να μού γράψω. Και το πιστεύεις, πως μούκανε κάπως λήπη; Πρωφαντικώς που είμαστε κι' οι δυο.

—Και πότε σου ξανάγραψε;

—Όταν ήθελε η παραγγελία από τη Βιοργινία. Στο δεύτερο γράμμα του ήταν κάποιο έλεύθερος μαζί μου. Κάτι έπαιζε, έρωδους, μέσα στής γραμμές του, που πιά μου έφευγε, πότε με ζύγωνε... Καμιά έθιμητη οικειότητα, έννοια... Και όμως, έστωετικά, το άνεπιλήπτο εκείνο γράμμα, κι' τον άφογο πληθυντικό του, τα κεφαλαία της, την καθαρεύουσα του, ένας μυστικιστής άκαστής θα μπορούσε να το χαρακτηρίσει

—Σαν γλωφά, φρίνισαι, Βιοργινία...

ήθική αυτονομία σε έγκλημα...

—Ανέλεψε και την είδε με άθωότητα πόντων της.

—Έγκλημα δέν είνε ν' αγαπάς άλλο, παρό τον άνδρα σου;

Η Άννα κορυφωστένεζε χωρίς ν' άποκριθεί.

—Πως να το πω κι' εγώ; ήταν μερική δύναμη μέσα στην ψυχή του παιδιού. Αυτό είνε, αυτό πιά πολύ απ' όλα! Μά έγραφε, άλλθεται, κι' άκοστά. Μου έγραφε για τη μουσική και άλλα λόγια, δικά σου. Έκφραση του άνεκράστου, την είχε ο Βέγγος, τη μουσική. Έσως βέβαια να είνε, πού σκάδι της, άνευτικιστάτα.

—Όσορω πως είνε από τους πρόσφυγες, που ήρθαν στην Άθήνα με την καταστροφή. Έργαζε στο κατάστημα για να ζητήσει πλάκες, με τα χρήματά του ο Πέτρος μου χάρισε την πρωτογονιά. Όταν μέσα και η «Rene fle» του Σουάναν. Οι πλάκες μας ήρθαν μαζί με ένα ευγενέστατο γράμμα. Ένα γράμμα δικό του. Φαίνεται ότι δέν εύκαιρούσε να γράψω άλλος ή δική του ή θέσει είνε στής δοκιμής. Ήταν όμως δόλοιο τυχαίο.

—Τότε είδες πίσω κι' αυτό; ρώτησε η Άννα, τάχα για να πη κάτι.

—Όλα, δέν σου λέω; Λοιπόν μου έγραψε

όλους δόλοιο τυχαία. Έπί πλέον με παραλούσε να προτιμή το κατάστημα και να το συστήνω. μου μιλούσε σχετικά και με παραγγελίες στο έξωτερικό. "Ολ' αυτά δέν ήταν τίποτε. Μά στο τέλος είχε κάνει μια λεπτότατη παρατήρηση στο τραγούδι του Σουάναν. Μου φάνηκε σαν ακροβολισμός... ή καλλίτερα σαν μία στάλα φως, που άφινε να βγή απ' την ψυχή του... σαν ένα πουλί που ζητούσε φιλοξενία σε μία ξένη φωλιά... Τού έγραψα ευχαριστώντας τον για τη γένεσή του και, να σου πω, από το πακέτο που είχα λάβει από τον άδελφό μου, παρήγαγε μία σονάτα, που ήξερα πως δέν την έχουν... στο ύστερόγραφο, έγραψε κι' ένω την ιδέα μου στην παρατήρησή του, με πολλά λόγια.

—Έγινε;

—Έγινε έκανε καιρό να μού γράψω. Και το πιστεύεις, πως μούκανε κάπως λήπη; Πρωφαντικώς που είμαστε κι' οι δυο.

—Και πότε σου ξανάγραψε;

—Όταν ήθελε η παραγγελία από τη Βιοργινία. Στο δεύτερο γράμμα του ήταν κάποιο έλεύθερος μαζί μου. Κάτι έπαιζε, έρωδους, μέσα στής γραμμές του, που πιά μου έφευγε, πότε με ζύγωνε... Καμιά έθιμητη οικειότητα, έννοια... Και όμως, έστωετικά, το άνεπιλήπτο εκείνο γράμμα, κι' τον άφογο πληθυντικό του, τα κεφαλαία της, την καθαρεύουσα του, ένας μυστικιστής άκαστής θα μπορούσε να το χαρακτηρίσει

—Σαν γλωφά, φρίνισαι, Βιοργινία...

ήθική αυτονομία σε έγκλημα...

—Ανέλεψε και την είδε με άθωότητα πόντων της.

—Έγκλημα δέν είνε ν' αγαπάς άλλο, παρό τον άνδρα σου;

Η Άννα κορυφωστένεζε χωρίς ν' άποκριθεί.

—Πως να το πω κι' εγώ; ήταν μερική δύναμη μέσα στην ψυχή του παιδιού. Αυτό είνε, αυτό πιά πολύ απ' όλα! Μά έγραφε, άλλθεται, κι' άκοστά. Μου έγραφε για τη μουσική και άλλα λόγια, δικά σου. Έκφραση του άνεκράστου, την είχε ο Βέγγος, τη μουσική. Έσως βέβαια να είνε, πού σκάδι της, άνευτικιστάτα.

—Όσορω πως είνε από τους πρόσφυγες, που ήρθαν στην Άθήνα με την καταστροφή. Έργαζε στο κατάστημα για να ζητήσει πλάκες, με τα χρήματά του ο Πέτρος μου χάρισε την πρωτογονιά. Όταν μέσα και η «Rene fle» του Σουάναν. Οι πλάκες μας ήρθαν μαζί με ένα ευγενέστατο γράμμα. Ένα γράμμα δικό του. Φαίνεται ότι δέν εύκαιρούσε να γράψω άλλος ή δική του ή θέσει είνε στής δοκιμής. Ήταν όμως δόλοιο τυχαίο.

—Τότε είδες πίσω κι' αυτό; ρώτησε η Άννα, τάχα για να πη κάτι.

—Όλα, δέν σου λέω; Λοιπόν μου έγραψε

μουν, το ίδιο, να υποφέρω, με σιωπηλό πείσμα, την αντίδοσή. Όρες-ώρες, έννοιωθα την άγνη μας σε δυο σιωπές άνάσες, που ή μία ρουφά την άλλη. Όρες-ώρες πάλι, έννοιωθα σαν έτισμο, σαν σύγκρουση, σε σιωπή, σαν καταστροφή. Έπί τέλους, μού γράψε πρώτος! Ήταν μία κάρτα σύμμορφ, που παίρνοντας τάχα άφορη από το έμπορικό ζήτημα, μού παραπονιόταν σε τί φάνηκε άδίκαιος, ώστε να τον τιμωρήσω έτσι, με τόση σιγή; Και πάλι, τίποτε δέν έλεγε για άγνη. Άχ, ο τρομερός λόγος, που βάταν σε μία επαγγελία του μοιραίου μου—προς τη λύτρωσή μου, ή προς το θάνατο—δέν έβγαλε από το στόμα του, πονηρά... Όμως, τί τρικυμία έκανε, όλη τη νύχτα έκίνη... το πέλαγος που μάς χωρίζει, ήταν ναυαγισμένο. Κι' έννοια πως στις γραμμές έκαρπάζε κι' άνηγούσε η ίδια ή μπόρα. σά να του είχε μεταδοθεί... Στο πλεονού του Πέτρο, άγρυπνησα όλη τη νύχτα. Το πρωί μόνο κοιμήθηκα για λίγη ώρα, μά με βεβαιώνω έσπείζες...

—Σωστό δολαχό coup de foudre, είπε η Άννα.

Η παρατήρησή ξεπερνούσε, αλήθεια, τα όρια της πιθανής νοημοσύνης της. Η Βιοργινία τρώαζε απ' τον χαρακτηρισμό.

—Λές; ρώτησε βαθυστόχαστα και χαμηλόφωνη.

—Τότερα πρόσθεσε:

—Ναι, τώρα πιά δέν είν' έτσι...

Μά ή έζη της ξανάβε με τη θύμηση.

—Τι γράμματα ανταλλάξαμε από τότε...

Έβαλε στα συρτάκια μου κλειδιά, τα φιλιά σου έκαρπάζε κι' άνηγούσε η ίδια ή μπόρα. σά να του είχε μεταδοθεί... Στο πλεονού του Πέτρο, άγρυπνησα όλη τη νύχτα. Το πρωί μόνο κοιμήθηκα για λίγη ώρα, μά με βεβαιώνω έσπείζες...

—Κι' αυτός, χωρίς άλλο, θα φύλαγε τα δικά σου στην άριστερή του τέπρη, σιμά στην καρδιά του, για να τα συγνοδιαβάζει, αϊ;

—Μπά, αυτός τα πετούσε σ' ένα συρτάκι, που μού έγραφε πως δόσκειται όλη του η έλλογισια και πως δέν του μένει καιρός να τα σιγυρίσει. Το τέρμα. Τάγραφε, γιατί έβρε πως τον άγαπώ έκανε σαν τα κοκκίδια που άνειάνουν στη στέγη, όταν πρωτοαλλήσουν, και φωνάζουν τη νίκη τους...

—Δε σου ζήτησε φωτογραφία;

—Ναι! μού ζήτησε και να μάθη την ήλιμα του.

—Τι λές;

—Εγώ, στην άρχη, του έγραψα: «Τι ρωτάς για την ήλικία μου; Εγώ πιά είμαι μία γριά, και μπορούσα να σάς είχα γυίο μου. Για άπάντησή, έκανε μαθηματικούς ύπολογισμούς άνάσες στα χρόνια μας... Μία γυναίκα, έλεγε, μπορεί να κάνει το πρώτο της παιδί και στα δεκαεφτά της χρόνια! Μ' άνηγούσε, το τρέλλο παιδί... Άρχισε να μού γράφει να πάω να τον δω, να γνωριστούμε.

—Εσύ δέν του ζήτησες τη φωτογραφία σου;

—Από απ' τα παιδιά της συντροφιάς είχαν πεισθεί, άδύνατα, από πίσω από τις δυο γυναίκες. Η Βιοργινία τάννιωσε.

—Σας, σιωπή, είπε ένδεικτικά στην άδελφή της.

—Μαμά, θα σου πάρω μία φωτογραφία, είπε ο γυός της. Ο ήλιος όμως είχε μινουρήσει απ' τα δονατά.

—Φύγε άγριο μου κι' άφρησέ μας. Έχουμε και να πούμε οι δύο μας.

—Είχα, καλές μαμά! Κάνε μου τη χάρη! Μά σκετινίσαι, παιδί μου, δέν το βλέπω! Άφρησέ την για αύριο.

Η έξομολόγησή έσπεσε να κοπή; ή συντροφιά μαζεύονταν γύρω απ' τις δυο γυναίκες. Και τί μ' αυτό; ή άρχη είχε γίνει. Η άρχη το μού στο παντός. Ήταν και μία ψυχική έτοιμη ν' άχο ο ύπνος.

Πρώτη σκυώθηκε η Άννα.

—Δες μου το χέρι σου, έκανε η Βιοργινία, πετυνώντας το δικό της.

—Γίρνασε, καμμένη Βιοργινία, της άποκρίθηκε η Άννα με σμασσία ν' άχο ο ύπνος.

—Τι λές! Κράτησε τον έαυτό μου, με καρδιοχτύπι, να μη του γράψω, για άσχημο καιρό. Κ' εκείνος άρχισε. Μά τον φαντα

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΟΥΣ

Μία σωστή έπαθμία... έπιστολών ένέσκηψε κατά του έλαφρού μουσικού θεάτρου της πρωτεύουσής μας. Πολλές καλλιτέχνιδες, όπως λ.χ. η Σωτηρία Ιατρού, η Στέλλα Χριστοφορίδου, η Σοφία Βεργίνη, έλαβαν αυτές της μέρες από μίαν έπιστολή με το έξης περιεχόμενο:

Συνεχίσατε την άλυσον αυτήν, κάμετε 9 αντίγραφα και στείλατέ τα εις 9 πρόσωπα μεταξύ των άριστων φίλων σας, εις τους οποίους να εύχθήτε έπιτυχία. Η άλυσον αυτή κατετέθη εις τας Φλάνδρας παρ' ενός ταγματάρχου του Αμερικανικού πυροβολικού και πέπεισε να γυρίση τον κόμον 3 φορές. Στείλατε εις δυνάτον έντός 24 ώρων από της παραλαβής. Μη θαύσατε την άλυσον αυτήν, διότι είμπορεί να σάς κάνει κακό. (Να σάς φέρη κακήν τύχην). Κατά την διάρκειαν των 9 επόμενων ήμερών (μετράτε τας ήμέρας) εν εύτυχες γεγονός θα λάβη χώραν, το όποιον θα σάς χαροποιήση. Έαν λάβετε τούτο ως παίγνιον και δέν κάμετε άκριβώς τ' αντίγραφα, κακή τύχη θα πέση επ' υμών. Αυτή ή παράλειψις έπραγματοποιήθη. Ο καθήγητής Βιττάτι υπέστη την εκ 209,000 φράγκων ζημίαν τον 9 ήμεραν.

Τού καθήγητος Βιάς ή οίκια καταστράφη την 9ην ήμεραν, δεδομένου ότι δέν έδωσε πρός τους άποσπών εις την άλυσον. Ο κ. Βέρις της Αισθωνίας έχασε τον υιόν του, διότι έκράτησε την άλυσον χωρίς ν' άποστείλ η αντίγραφα. Ο κ. Μάτθας και ο κ. Σείλχης Στίρτης έκέρδισαν δολ. 259,000 Η Πόλα Νέγκρι όφειλε τον γάμον της με τον πρίγκιπα Μντιόαν εις την εν λόγω άλυσον. Ο κ. Νένκαρτ όφειλε όλην την περιουσίαν του, διότι διεξήγαγε τας δολήγας ταύτας κατά τον πλέον εύσυνείητον τρόπον.

Εύχομαι εύτυχίαν

ΤΑΙΡΙΑΣΜΕΝΟ ΑΝΤΡΟΓΥΝΟ

Ένα παλιό άγγλικό περιοδικό μας άναφέρει το έξης συγκινητικό παράδειγμα συγχευής μακροβιότητος. Στις 30 Νοεμβρίου 1817, ο Ουίλλιαμ Ντάγκλας και η σύζυγός του πέθαναν την ίδια μέρα. Είχαν γεννηθεί την ίδια μέρα ή ίδια νύχτα τους είχε φέρει στον κόσμο είχαν βαπτιστεί ταυτόχρονα και στην ίδια εκκλησία. Σε ήλικία 19 χρονών, παντρεύτηκαν στην εκκλησία που είχαν βαπτισθεί. Δέν έπαθαν καμιάν άρρώστειαν και

—Εσύ δέν του ζήτησες τη φωτογραφία σου;

—Από απ' τα παιδιά της συντροφιάς είχαν πεισθεί, άδύνατα, από πίσω από τις δυο γυναίκες. Η Βιοργινία τάννιωσε.

—Σας, σιωπή, είπε ένδεικτικά στην άδελφή της.

—Μαμά, θα σου πάρω μία φωτογραφία, είπε ο γυός της. Ο ήλιος όμως είχε μινουρήσει απ' τα δονατά.

—Φύγε άγριο μου κι' άφρησέ μας. Έχουμε και να πούμε οι δύο μας.

—Είχα, καλές μαμά! Κάνε μου τη χάρη! Μά σκετινίσαι, παιδί μου, δέν το βλέπω! Άφρησέ την για αύριο.

Η έξομολόγησή έσπεσε να κοπή; ή συντροφιά μαζεύονταν γύρω απ' τις δυο γυναίκες. Και τί μ' αυτό; ή άρχη είχε γίνει. Η άρχη το μού στο παντός. Ήταν και μία ψυχική έτοιμη ν' άχο ο ύπνος.

Πρώτη σκυώθηκε η Άννα.

—Δες μου το χέρι σου, έκανε η Βιοργινία, πετυνώντας το δικό της.

—Γίρνασε, καμμένη Βιοργινία, της άποκρίθηκε η Άννα με σμασσία ν' άχο ο ύπνος.

—Τι λές! Κράτησε τον έαυτό μου, με καρδιοχτύπι, να μη του γράψω, για άσχημο καιρό. Κ' εκείνος άρχισε. Μά τον φαντα

—Εσύ δέν του ζήτησες τη φωτογραφία σου;

—Από απ' τα παιδιά της συντροφιάς είχαν πεισθεί, άδύνατα, από πίσω από τις δυο γυναίκες. Η Βιοργινία τάννιωσε.

—Σας, σιωπή, είπε ένδεικτικά στην άδελφή της.

—Μαμά, θα σου πάρω μία φωτογραφία, είπε ο γυός της. Ο ήλιος όμως είχε μινουρήσει απ' τα δονατά.

—Φύγε άγριο μου κι' άφρησέ μας. Έχουμε και να πούμε οι δύο μας.

—Είχα, καλές μαμά! Κάνε μου τη χάρη! Μά σκετινίσαι, παιδί μου, δέν το βλέπω! Άφρησέ την για αύριο.

Η έξομολόγησή έσπεσε να κοπή; ή συντροφιά μαζεύονταν γύρω απ' τις δυο γυναίκες. Και τί μ' αυτό; ή άρχη είχε γίνει. Η άρχη το μού στο παντός. Ήταν και μία ψυχική έτοιμη ν' άχο ο ύπνος.

Πρώτη σκυώθηκε η Άννα.

—Δες μου το χέρι σου, έκανε η Βιοργινία, πετυνώντας το δικό της.

—Γίρνασε, καμμένη Βιοργινία, της άποκρίθηκε η Άννα με σμασσία ν' άχο ο ύπνος.

—Τι λές! Κράτησε τον έαυτό μου, με καρδιοχτύπι, να μη του γράψω, για άσχημο καιρό. Κ' εκείνος άρχισε. Μά τον φαντα

—Εσύ δέν του ζήτησες τη φωτογραφία σου;

—Από απ' τα παιδιά της συντροφιάς είχαν πεισθεί, άδύνατα, από πίσω από τις δυο γυναίκες. Η Βιοργινία τάννιωσε.

—Σας, σιωπή, είπε ένδεικτικά στην άδελφή της.

—Μαμά, θα σου πάρω μία φωτογραφία, είπε ο γυός της. Ο ήλιος όμως είχε μινουρήσει απ' τα δονατά.

—Φύγε άγριο μου κι' άφρησέ μας. Έχουμε και να πούμε οι δύο μας.

—Είχα, καλές μαμά! Κάνε μου τη χάρη! Μά σκετινίσαι, παιδί μου, δέν το βλέπω! Άφρησέ την για αύριο.

Η έξομολόγησή έσπεσε να κοπή; ή συντροφιά μαζεύονταν γύρω απ' τις δυο γυναίκες. Και τί μ' αυτό; ή άρχη είχε γίνει. Η άρχη το μού στο παντός. Ήταν και μία ψυχική έτοιμη ν' άχο ο ύπνος.</

ΕΝΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΑΜΙΝΙ ΤΟΥ ΚΟΛΟΥΜΠΟΥΣ

Δημοσιεύουμε το δεύτερον και τελευταίο μέρος της περιγραφής της πυρκαϊάς των φυλακών του Κολούμπους, χωρίς να παραλείψουμε καμμία λεπτομέρεια του φοβερού αυτού δράματος, που υπερβαίνει σε φρίκη ό,τι μπορούσε ή φαντασία να μας επιτρέψει να υποθέσουμε.

"Ένας άνδρας, ο Θωμάς Ούιλσον, ο τρόμος των καταγωγών της Νέας Υόρκης, δημιουργεί μιά επαναστατική ατμόσφαιρα, λέγοντας:

—Είμαστε κτήνη που μάς αφήνουν να καούμε; Τότε γιατί δεν μάς σκότωσαν, αντί να μάς φυλακίσουν;

Τού κάνουν νόημα να σωπάσει, μα είναι πολύ αργά. Δεν χρειάζονται περισσότερα για να ανάψουν τα κακά ένστικτα των φυλακισμένων που γλύτωσαν από το καμίνι.

Άρχισε θά στραφούν εναντίον των φυλακών; Γεγονός ανεξήγητο: στραδοκυττάζουν πρώτα τους πυροσβέστες, των οποίων η απειλή είναι γνωστή. Ίσως να συλλογίζονται σ' αλήθεια εκείνους που πεθαίνουν κατά εκατοντάδες. Ίσως να επιζητούν να επιτύχουν την ελευθερία τους μ' ένα κίνημα.

Αρχίζουν να σφίγγουν της γροθιάς τους και τα πρόσωπά τους αγγίζουν περισσότερα από την αντανάλαση της πυρκαϊάς. Προφέρουν απειλές. "Ένας τοίχος από αγγισμένους άνδρες στέκεται εμπόδιο, χωρίς να καταλάβει κανείς γιατί, στο χειρισμό μιας πυροσβεστικής αντλίας.

Μετά τον πανικό ή εξέγερση. Ο διευθυντής της φυλακής ζητεί καινούργιες ενισχύσεις από αστυφύλακες, στρατιώτες, πεζοναύτας. "Ένας φράκτης από ξιφολόγους υπερασπίζει τους πυροσβέστες εναντίον των φυλακισμένων, των οποίων ο τρόμος μετεβλήθη σε απελπισία.

Τουφέκια και μυδραλιοβόλα προτείνονται απειλητικά. Και η φωνή των φυλακισμένων υψώνονται γεμάτες αγωνία και εκδίκηση.

—Θάνατος σε κείνους που άφισαν να πεθάνουν τ' αδελφία μας!...

Η κατάσταση είναι τόσο κρίσιμη σαν βραδυά, ώστε όπλιζον τους γιατρούς που περιπολούνται τους τραυματίες. Κι' ανισχύσεις, άλλες πάλι ανισχύσεις ζητούνται.

Τέλος γίνεται ένα θαύμα, που επιτρέπει να αποσβεσθεί η επικείμενη ρήξη. Τό προκαλεί ένας μαύρος δολοφόνος, ο Ούιλλιαμ Γουίντ, που λιγάκι αργότερα έσπασε μια πόρτα μ' ένα σφυρί, σώζοντας είκοσι πέντε άτομα. Εμφανικά μιλεί στους φυλακισμένους.

—Οι σύντροφοι μάς καλούν από το καμίνι φωνάζει. Θά τους αφήσουμε να πεθάνουν; Η μεταστροφή είναι άμεση. Σε μιά στιγμή φυλακές και φυλακισμένοι, ξεχνούν το μίσος τους. Πρόκειται για τους πρώτους να σωθούν άνθρωποι: υπάλληλοι, και για τους άλλους, να βοηθήσουν τους αδελφούς των...

Ο ηρώϊμος θριαμβεύει στη φυλακή του Κολούμπους. Με γενναϊότητα και αυταπάγη αυτοί οι άνδρες, μεταξύ των οποίων υπάρχουν κακούργοι και επικίνδυνοι δολοφόνοι, διατάχθηκαν για να γλύτωσαν απ' το θάνατο, ό,τι μπορούσε ακόμα να σωθεί.

Αλυσμένοι όμως! Ο θάνατος έχει περάσει επάνω από την παλιά φυλακή, φρικτός για κείνους που κάρηκαν ζωντανό, σφίγγοντας σπασμωδικά τα κάγκελλα του καλλίου των, πιά επιεικής για κείνους που πεθάναν από ασφυξία, προτού τους καταβροχθίσουν η φλόγες!...

Μέσα σε μισή ώρα, η φυλακή του Κολούμπους μετεβλήθη σε πραγματικό μακελλείο!

Ενώ περνούν μιά-μιά ή τραγικές ώρες,

πληροφορούμαι καινούργιες λεπτομέρειες επί της καταστροφής.

"Όταν οι φύλακες Λίτλ και Νταλντίβιν κατόρθωσαν ν' αποσπάσουν διά της βίας τα κλειδιά από τον αρχιφύλακα Ουόκινσον, έσπευσαν προς τα πατώματα που δεν είχαν πλακωθεί από τη στέγη. Άνοιξαν τα κελιά το ένα ύστερα από το άλλο και συνέχισαν την προσπάθειά τους, έως ότου τους τριγύρισαν η φλόγες. Τέλος έπεσαν εξηντημένοι και τους αναπλήρωσαν οι κατάδικοι.

"Ένας φοβερός κακούργος, ο Μπίλλ Κρόνινγκερ, έταφ στην έρεπια, αφού έβγαλε από τα κελιά δεκατρείς από τους συντρόφους του.

Δύο κατάδικοι, καταδικασμένοι σε ισόβιο είρκτή, κατόρθωσαν επίσης να ελευθερώσουν εκατό συντρόφους των, με τα κλειδιά που πήραν από τους φύλακες. "Ένας άλλος, καταδικασμένος σε ισόβιο είρκτή, για τον φόνο

Ο γενικός εισαγγελέας μετά του διευθυντού των φυλακών επιθεωρούν τα κελιά

της γυναίκας του, έωσσε με κίνδυνο της ζωής του τα αρχεία.

"Ένας δολοφόνος ανεκάλυψε στα έρεπια ένα μικρό γατάκι, που συνήριζε να τρυπώνει στα κελιά, διασκεδάζοντας τους καταδικούς. Τό έβαλε στην τσέπη του και συνέχισε το έργο της διασώσεως. Κι όμως μετέφερε ένα από τα θύματα, ένωσε κάτι να κουνιέται στο βάθος της τσέπης του, και ανεκάλυψε το γατάκι, σώον και άλλαδες. Ο άνθρωπος όμως τον οποίον ζήτησε να διασώσει, ξεψύχησε στην αγκαλιά του.

Στη γωνιά της φυλακής που σεβάστηκαν η φλόγες, έκλεισαν το βράδυ τους διασώθεντας κατάδικους. Τους άφισαν όμως να τριγυρίζουν ελεύθερα στο κτίριο.

Για να μην κινδυνεύη δέ να διασλευθώ η τάξη και η πειθαρχία, ο διευθυντής κ. Τόμας τους εξεφώνησε λόγο. Οι κατάδικοι ζήτησαν πρώτ' απ' όλα να άποννηθη χάρις σε τέσσαρες καταδικασμένους εις θάνατον, που γλύτωσαν ως εκ θαύματος.

Την επόμενη της καταστροφής, τα πτώματα στείχτηκαν σε 15 φορτηγά αυτοκινήτα και μετεφέρθησαν σε μιά πλατεία που

μετεβλήθη σε πρόχειρο νεκροκομείο. Οι γενεές και φίλοι των διαφόρων καταδικών άρχισαν το προσκύνημα μπροστά στα πτώματα, για να προσπαθήσουν ν' αναγνώσουν στα είχον παραμορφωθή από την πυρκαϊά.

Οι πληγωμένοι δεν ήταν σε καλή θέση να από τους νεκρούς. Ώς εκτός πάντως καταδικούς που οδηγήθηκαν με φορείς στα νοσοκομεία, περισσότεροι από τους τριάντα τυφλώθηκαν.

Η αμερικανική κοινή γνώμη έκρινε αμέσως ούρατα την καταστροφή. "Ένας από τους νεότερους υπαλλήλους της φυλακής του Κολούμπους μού έλεγε τη βραδιά της καταστροφής:

—"Αν ή κοινωνία κρίνη αναγκαίο να κινή ανθρώπους και να τους δώσει κίνηση, ήτοι καλή και να επιβλέπη επί της αρεμίας τους... ή πυρκαϊά της 21ης Απριλίου ήταν τέτοια στην ύπαρξη της φυλακής του Κολούμπους. ... θά ήταν εύχρηστο να έδωτε τόμο σε δόλοκληρο το σωφρονιστικό σύστημα.

Παρευρέθηκα στην επίσημη ανάκριση, που έγινε για να εξακριβωθεί ποιος είναι υπαίτιος της καταστροφής. Ο διοικητής της φυλακής κ. Πρέστον Τόμας, που είναι άνω πέντε χρόνια σ' αυτή τη θέση, δήλωσε ότι έκανε ό,τι του ήταν ανθρωπίνως δυνατό να κάνει. Πρόσθεσε ότι στην αρχή της πυρκαϊάς έδωσε διαταγή να ανοίχουν όλα τα κελιά.

—Γιατί δεν εξετελέστησαν η διαταγή σας; τον ρώτησαν.

Δεν μπόρεσε να τ' πη. Γι' αυτό είναι πιθανόν να παυθή από τη θέση του.

Ο αρχιφύλακ Ουόκινσον, αντίθετος, διαμαρτυρείται ότι είχε ρητή διαταγή να μην ανοίξη τα κελιά. Πρόσθεσε με μεγάλη γοητεία, ότι φοβόταν μή γίνη καμιά εξέγερση και χάζη αυτός στη θέση του!...

Εν τω μεταξύ οι φυλακισμένοι καθύπευκτα σε άναμμένα κάρβουνα. Τίποτε δεν μπορούσαν να τους κατευνάξη, ούτε οι λόγοι του διοικητού, ούτε η συμπληρωματικές μερίδες που στείλουν...

Η κατάσταση επιδεινώθηκε σταδιακά. Τόμας έπεγερσε να τους μεταφέρσει εκεί όπου λογάριαζε να τους στεγάσει προσωρινά. Οι φυλακισμένοι έσπασαν της κλειδαριές και της αλυσίδων, βουλώσαντες της με χαρτί. Έξακολουθούσαν να διακρίνουν υπό το κράτος του ένουρισμού.

Τό πρωί της Πέμπτης, οι φύλακες κατόρθωσαν να ματαιώσουν μιάν εξέγερση, άπομονώνοντας τα αγνώριστα κελιά. Τη βραδιά όμως της 28ης Απριλίου, οι πύλες άνοιχον και κατόρθωσαν να σπάσουν τα κελιά των κελιών και επεχείρησαν να παραδιάσουν τη μεγάλη τεθωρακισμένη πόρτα της αούλης.

Να και τα αίτημα των στασιαστών! 1ον. Άναχώρησης του διοικητού Τόμας.

2ον. Η άπονημη χάρις στον καταδικασμένο σε θάνατο Τζων Ρίτσαρντσον.

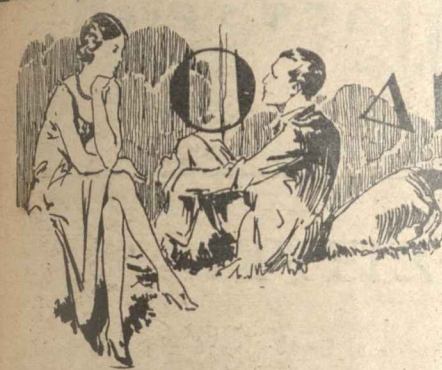
3ον. Η ομαδική παραίτηση όλων των υπαλλήλων που έφάνησαν σκληροί προς τους φυλακισμένους.

4ον. Η παροχή μεγάλης ποσότητας τροφής.

Άραγε, θά επικρατήση η ισχύς και το ήγηρον του Νόμου, στην εξαιρετική αυτή περίπτωση;

Ποιος ξέρει τί μάς επιφυλάσσει το μέλλον...

ΡΟΤ-ΗΙΝΚΕΡ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Άδριαν Ρεμί, 19 ετών.
Ίωάννα Σαίντ-Βικτωρί, 18 ετών.

Ίωάννα.—"Όστε, λοιπόν, θά φύγης γρήγορα;

Άδριαν.—Στό τέλος του μηνός.

Ίωάννα.—Θά πές στο χτήμα σας;

Άδριαν.—"Όπως κάθε καλοκαίρι. Έλα να μάς δής.

Ίωάννα.—Δεν μπορώ. Οι γονείς μου με παρακαλούν στη θάλασσα. Τρελλαινόνται, ξέρεις, για τό άσβηστο της θαλάσσης!...

Άδριαν.—Τόσο τό χειρότερο. Για σένα, δηλαδή... Άν έρχόσουν, μαζί μου, στόν πύργο μας, στό δάσος, θά περνούσες πολύ όμορφα...

Ίωάννα.—Είμαι λοιπόν τόσο όμορφη ή φρίκη;

Άδριαν.—Δεν είναι μόνο όμορφη: αυτό δεν είναι τίποτα... Είναι λυπημένη... Φαντάσου έναν γέροκο πύργο παλιότατο... και, κάτω, μία λίμνη ακόμα πιο παλιά... δαθεία, με νερό πρασινατό, μ' ένα ύψος γερμάτο μυστηρίου...

Άλλοτε, έπαιναν άνθρωποι μέσα σ'α νερά της... σού τ' όρκίζομαι... Τους πετάγαν τό πρωί, πού, από τό παραθύριό του πύργου...

Ίωάννα.—Μά κάνεις και φοβάμαι...

Άδριαν.—Έγώ, έν τούτοις, δεν φοβάμαι καθόλου. Όνειροπόλος...

Ίωάννα.—Θά σάρεσε να ζούσες σ' αυτός τόσος καιρός;

Άδριαν.—Βεβαίωτα. Έγώ, παιδί μου, ήμουν γεννημένη για τον μεσαιώνα. Θάπρεπε να έζηθ στόν κόσμο κατά τό 1560. Τί τά θέλεις όμως... Ο Θεός, φαίνεται, την τελευταία στιγμή με έξασε, έχασα τη σειρά μου... Κι' έγώ δεν ξέρω τί ακριβώς έγινε... Κι' έτσι έβιβα εις κνολοφορία μετά τετρακόσια χρόνια. Έτσι, βλέπεις, ήμουν πάντοτε άτυχη. Γελάς; Κι' όμως, σε βεβαιώνω, δλ' αυτό που σού λέω είναι αληθέστατο. Νά: στόν πύργο μας, υπάρχουν πορτραίτα από κείνους τόν παλιό καιρό... πορτραίτα γυναικών...

Ίωάννα.—Ε, λοιπόν;

Άδριαν.—...Πού μού μοιάζουν...

Ίωάννα.—Μοιάζουν σε σένα;

Άδριαν.—Σε μένα, βέβαια. Ένα προπάντων, στήν τραπεζαρία, τό πορτραίτο μιας αγάπης της Δωροάνης με ίσα χαρακτηριστικά στη μέση, που δεν καταλαβαίνεις αν χαμογελά ή αν κλάει, μ' ένα πλατύ μέτωπο, με μάτια άνοιχτά γαλανού χρώματος, που κυττάζουν προς τό πλάι μ' ένα ύψος άνήσυχο και, που φορά ένα κολλίε μαργαριταρένιο—τρείς σειρές μαργαριταριών, μάλιστα, σε παρακαλώ—στο λαιμό... Έ λοιπόν, άμα παρατηρήσεις καλά αυτή τη γυναίκα, θά νομίσεις πως είναι τό πορτραίτο μου!... Γι' αυτό κιόλας ό μπαμπάς την έβγαζε...

Ίωάννα.—Απ' αυτό που μού λές, καταλαβαίνω πόσο θά διασκεδάσεις εκεί, στό δάσος σου...

Άδριαν.—Μη νομίσης... Δεν πλήττομαι καθόλου. Μιλώ για τόν έαπό μου τούλάχιστον... Πρώτα-πρώτα, τρελλαινόμενα για την άσβηστο τό δάσος... Αυτό όμως που με κάνει να αγαπώ περισσότερο τό χτήμα μου είναι πώς εκεί, τούλάχιστον, ξεχνάω τούς άντρες...

Ίωάννα.—Ποιους άντρες;

Άδριαν.—Αυτούς που βλέπουμε στό Παρίσι. Δεν διάσχουν κ' άλλοι, δυστυχώς...

Ίωάννα.—Καλά. Δεν σάς έχονται στήν έρηξη;

Άδριαν.—"Όχι. Τους απαγορεύεται!

Ίωάννα.—Καλά μά όί άδερφοί σου; Τά ξαδέλφια σου; Και είναι κάμποσα...

Άδριαν.—Οί άδερφοί μου και τά ξαδέλφια μου είναι συγγενείς άλλου φύλου. Δεν είναι άντρες. Όταν φτάνει τό τέλος του

ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΜΟΙ...

Μαίον, ξέρεις, άρχίζω να μη μπορώ να τούς υποφέρω αυτούς τούς κυρίους—προσπατών τούς νεαρούς... Δεν μπορώ ούτε να τούς βλέπω. Μου φέρνουν άηδία. Τά μαύρα τους ρούχα, ή γραβάτες τους, ή ήλιθες μπουτονιέρες τους, όλα αυτά τά βλακώδη έξαγρημάτά τους, μου δίνουν σ'α νεύρα. "Όσο για τήν κουνέντα τους! τής ιδέας τους... τής αντίληψής τους... Έλα, άς μιλήσουμε καλύτερα για τίποτ' άλλο. Για τόν Ζωολογικό Κήπο... Θάνα προτιμώτερο.

Ίωάννα.—Μά τόσο πολύ λοιπόν άντιπαθείς τούς άντρες;

Άδριαν.—Τους συχαίνουμε. Και τρέμω όταν συλλογίζομαι πώς αυτούς τόν όποιον

—"Όστε λοιπόν θά φύγης γρήγορα;

είναι μοιραίοι ν' αγαπήσω—έναν ποτε αγαπήσω—θά μιάσει άναγκαστικώς λίγο μ' αυτούς τούς όποιους μωώ. Έχουν, βλέπεις, όλοι τους κάτι σαν εστία κατατεθέν...

Ίωάννα.—Νά... μ' άφού μείνης κάμποσο στόν πύργο σου και ήσυχής, όταν θά ξεαναγορίσης έδώ, κατά τόν Δεκέμβριο, είμαι βεβαία πως θά είσαι πιά έπικεινής προς τούς μέλλοντας κυρίους μας...

Άδριαν.—Καθόλου. Σε βεβαιώνω μάλιστα, πως κάθε καλοκαίρι που άποσύρουμε μόνιμώς, άποσπώμενα μέσα μου περιγράφω για τό ήλιθο άνδρικό φύλο... Ά! Έννοια σου κ' όταν ποτε παντρευθώ, ή ζωή δέ θάνα και τόσο εύχάριστη...

Ίωάννα.—Γιά σένα;

Άδριαν.—"Όχι, καλή. Για τόν άντρα μου. Άν δεν είναι φρόνιμος, θά τού ήψω τό ψάρι σ'α χέλι...

Ίωάννα.—Μήπως οξαυεύεις να τόν...

οίξης στή λίμνη, κ' εσύ, όπως έκαναν οι πόγονοί σου;...

Άδριαν.—Δυστυχώς, στήν εποχή μας δεν είν' εύκολο να γίνη αυτό... Άλλοίωτα, σούλεγα έγώ... Και σύ, άλήθεια, δεν μοιάζεις...

...Συμπαθείς τό άνδρικό φύλον;

Ίωάννα.—Νά και όχι.

Άδριαν.—Έξηγήσου...

Ίωάννα.—Ότε τούς συμπαθώ, ότε τούς άντιπαθώ...

Άδριαν.—Καλά, πως συμβαίνει αυτό;

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Henri Lavedan

Ίωάννα.—"Απλούστατα: Δεν τούς ξέρω.

Άδριαν.—Είσαι κοινή. Τους ξέρεις όσο κ' έγώ.

Ίωάννα.—Ακριβώς. Ότε σ'α δεν τούς ξέρεις...

Άδριαν.—Τους ξέρω θαυμάσια...

Ίωάννα.—Καθόλου. Και θά σ'α αποδείξω. Οι νεαροί, τούς όποιους ξέρεις, δεν είναι άντρες, όπως κ' έμείς τά κορίτσια δεν είμαστε γυναίκες... Οι νεαροί, είναι όί άσχημάτοι, όί άτελείωτοι άόμην άντρες...

Άδριαν.—Τά κλωσοσουλά, δηλαδή;

Ίωάννα.—Ακριβώς. Κι' έμείς, ή...

Άδριαν.—"Ω! Θά κάνης τώρα παραβολή και για μάς;

Ίωάννα.—Εμείς, νά, πως να σ'α πω... ή κάμτες!...

Άδριαν.—(Έξω φρενών).—Πώς είπες; Η κάμτες;

Ίωάννα.—Νά, δεν είμαστε παρά κάμτες... όσπου να γίνουμε πεταλούδες—έναν παντρευόμε, φυσικά... Έτσι κ' αυτοί οι νεαροί, όί όποιοι σ'α φαίνονται τώρα φορτικοί κ' άνοητοι, όταν φτάσουν σ'α τριάντα τους χρόνια ή σ'α σαράντα τους, μπορεί ναχουν γίνει τελείως διαφορετικοί.

Άδριαν.—Μιλάς για έξαυρέσεις...

Ίωάννα.—Καθόλου. Μήπως έμείς, σε παρακαλώ, είμαστε καθόλου καθυπό γυναικες;

Άδριαν.—"Αμ' τί είμαστε τότε;

Ίωάννα.—Έλα να εξετάσουμε λίγο τόν έαπό μας. Δεν είμαστε, σ'α βάθος, παρά ή μεγάλα παιδιά ή μεγάλες κοκκιλίτσες. Είμαστε ζωντανά παιχνιδάκια, πλάσματα παρ'όξανα, νευρικά, με νεύρα και με καπρίτσια. Είναι στιγμές που δεν καταλαβαίνουμε ούτε τόν έαπό μας. Όμολογώ τό... Έχουμε μυαλούδικα νεογεννητών μορφών... Ζούμε άραγε πραγματικά; Αμφιβάλλω.

Άδριαν.—Έγώ δεν αμφιβάλλω καθόλου.

Ίωάννα.—Και στοιχηματίζω πως και όί διάφοροι νέοι όταν μιλούν για μάς, λέν τά ίδια πράγματα ακριβώς π'α λέμε κ' έμείς όταν μιλούμε γ'α αυτούς.

Άδριαν.—Αυτό, παθόν...

Ίωάννα.—Νά, μά έχουν άδικο κ' αυτοί, όπως έχουμε άδικο κ' έμείς. Γιατί, άφού, καθώς είπαμε δεν έχουμε ούτε μυαλό, ούτε κρίση, πως είναι δυνατόν να σχηματίσουμε μιά όρθη γνώμη όί μ'έν για τούς δέ; "Α! Άν μπορούσαμε να γύρουμε τήν ψυχή μας, και να άντικαταστήσουμε, έτσι, τήν αλήθειά της όλη, θάταν διαφορετικά.

Άδριαν.—"Όχι κ' αν λές, δεν θά κατορθώσης να μέ πείσης...

Ίωάννα.—Σάπα... Και να τά συλλογιστής καλά δλ' αυτό, τό καλοκαίρι, στόν έξοχό σου πύργο, Δεν πρέπει ν' άναπαύη κανείς κανένα.

Άδριαν.—Ότε τούς άντρες;

Ίωάννα.—Προσπατών ούτε αυτούς! Για σκέψου λίγο... Τ'α θά ν'όμιασες άν μάς τό άναπαύειν κ' αυτοί;...

ANPY LABENTAN

Jacques Césanne

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Η ιστορία που θα σας πω έγινε την εποχή που είχε τελειώσει πια ο πόλεμος. Ο άντρας μου και εγώ θέλαμε ν' αγοράσουμε ένα εξοχικό σπίτι. Μας υπέδειξαν κοντά στη Βιλλενέφ ένα κτήμα πολύ κατάλληλο. Είχε όλα τα μοντέρνα κομμάτια και την πιο ονειρεμένη τοποθεσία. Μολαταύτα πουλιόταν σε μία τιμή πραγματικά γελοία. Και αγοραστές δεν παρουσιάζονταν καθόλου, ή και αν παρουσιάζονταν δεν τους ξανάβλεπε κανείς να γυρίσουν. Αυτό οφείλετο στην διάδοσι που υπήρχε, ότι το σπίτι ήταν στοιχειωμένο. Το είπαν και σε μας όπως και στους διαφόρους άλλους αγοραστές, που είχαν παρουσιασθή πολλά χρόνια πριν:

— «Όχι... Μην το πάρτε αυτό το κτήμα... Θα το μετανοήσετε...»

— Γιατί τάχα;

— Το σπίτι είναι στοιχειωμένο!

Ο άντρας μου και εγώ σκάσαμε στα γέλια. Αυτός που έκανε τρία χρόνια στο χωράκι μου επήρε τρία παρόμοια, και πάντα τραυμάτα! Οι βρυκόλακες δεν θα χαλοπερνούσαν απλώς, μαζί του! Και εγώ μία γυναίκα αδύνατη, είχα δη χειρότερα πράγματα στα κατεγμένα από τον έθρο μέρη, από το 1914 έως το 1918! Ευχαριστήσαμε θερμά το πρόσωπο, που έλαβε τον κοπο να μας ειδοποιήσει και... αγόρασαμε το κτήμα.

Της ημέρας εκείνης ο άντρας μου ήταν αναγκασμένος να ταξιδεύει για υποθέσεις του, μου ανέθεσε λοιπόν την φροντίδα να τακτοποιήσω εγώ το σπίτι. Καταπιάστηκα σ' αυτό με πολλή ζήλο. Στην εργασία μου αυτή με βοηθούσε ένας άνθρωπος, που ο σύζυγός μου τον είχε υπό τας διαταγές του, ως λογία, στο διαστημα του πολέμου, και ο οποίος του ήταν αφοσιωμένος ψυχή και σώματι. Ονομαζότανε Μπονέ, ή γυναίκα του, μία καλή νοικοκυρά, που προσέφερε επίσης της μεγάλες υπηρεσίες.

Θάταν περίπου έξη εβδομάδες που είχαμε γίνει κύριοι του κτήματος: οι διακοσμητές είχαν τελειώσει την εργασία τους, τα έπιπλα ήταν στη θέση τους, τα ταμπλώ κομμάτια στους τοίχους, και εγώ αναπαυόμουν μέσα στο παρκο, περιμένοντας τη στιγμή να καθίσω στο τραπέζι, όταν είδα ξαφνικά κάποιον να διασχίζει την πελούζα. Φώναξα τον Μπονέ:

— «Εμείς, του είπα, μήπως δεν κλείσατε την γρίλλια του κήπου;

— Βεβαίως, κυρία...

— Κάποιος έχει μπει μέσα.

— Ποιος λοιπόν;

— Ο Έμιλ κύτταξε ολόγυρά του:

— Μά δεν βλέπω κανένα, κυρία!

— Πώς! Δεν βλέπετε κάποιον εκεί κάτω;

— «Έναν άνθρωπο που διασχίζει την πελούζα, και που πλησιάζει το μεγάλο πεύκο...»

— Ο Έμιλ γούρλωσε τα μάτια του προς τη διεύθυνση που του έδειχνε:

— Σας βεβαιώ, κυρία, πως δεν βλέπω τίποτα.

— Αυτό δα είναι θαύμασιο... Καλέ έχει κυττάξει, νάτος γάνεται...

Πράγματι, ο άνθρωπος σιγά σιγά εξαφανιζόταν. Δεν τον έβλεπε κανένα δένδρο, ή κανένα τοίχο από τα μάτια μου, μα θάλεγε κανείς πως διαλύονταν; το σημάδι που έκανε το σώμα του πάνω στην πελούζα, έκανε ανεπίσημα τη σύστασή του και τη φόμα του.

Ο άνθρωπος έσβυσε. Ο Έμιλ στεκότανε άναυδος. Σίγουρα θάλεγε μέσα του: «Η κυρία βλέπει φαντάσματα». Ως τόσο πρόσθεσε:

— Τώρα δα δούμε. Από τη μεριά αυτή δεν υπάρχει είσοδος. Κι αν κανένας είχε την ιδέα να κινή τον κερίπατο του από και ο Πίγκο και η Πίγκη θα τον κάνουνε κομμάτια.

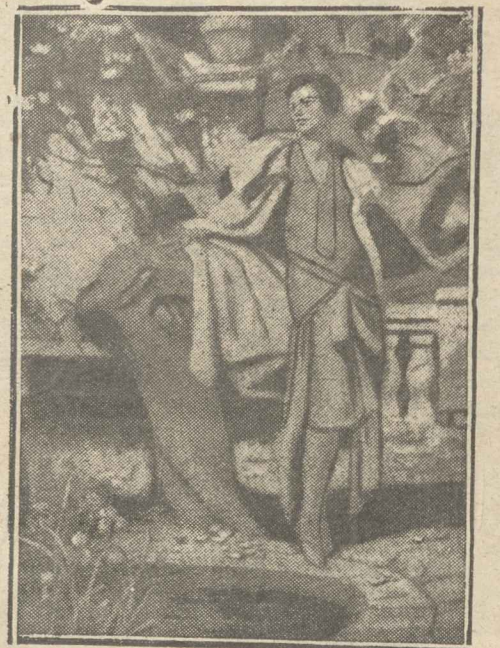
Σφύριξε τον σκύλλο και την σκύλλα, δυο γερά ζώα, και έφυγε. Μά ξαναγύρισε άμέσως και μου είπε απλά:

— Τίποτα κυρία! αυτή τη φορά μπορώ να το πιστοποιήσω στην κυρία. Τα σκυλλιά δεν γυαγίσανε καθόλου.

Δεν επέμεινε:

— Φαίνεται πως γελάστηκα. Έμιλ, αυτό είναι όλο...

Μά ήμουν έντελώς βέβαιη πως είδα τον άνθρωπο μου, εκεί κάτω στην πελούζα. Δεν είχα ποτέ ζαλάδες, ούτε παραμυθισθείς, ούτε βλέπανε τα μάτια μου όπτασιες, δεν ήμουν από τους ανθρώπους εκείνους που κοιμούνται και βλέπουν όνειρα ζυγνήτοι. Τον είδα καθαρά εκείνον τον άνθρωπο. Παρουσιάστηκε μπροστά μου κοντός και με πλατείς ώμους, περισσότερο πλατείς απ' όσο το επέτρεπε η

«Ένα βράδυ περιπλανώμενη στον κήπο μου...»

κορμοστασιά του.

Σκεπτόμουν γυρίζοντας στο σπίτι:

— Περιέργο, μα την πίστι μου, πολύ περίεργο!...

Μία όπτασις παρουσιάστηκε μέσα στο σπίτι μου, μέσα στο δικό μου σπίτι, που είχε την φήμη πως ήταν στοιχειωμένο... Πώς να μη ανησυχήσω λοιπόν;... Μά σας το είπα ήδη, δεν πίστευα διόλου στα υπερφυσικά πράγματα και αντιδρούσα με όλη μου τη δύναμη εναντίον της σκέψης πως υπήρχαν πραγματικά και παρουσιάζοντο υπό μορφήν φαντασμάτων. Κοιμήθηκα πολύ άσχημα, όχι φοβισμένη και ανήσυχη, μα κάπως στενωπομένη, νευρασμένη από το ανεξήγητο αυτό φαινόμενο που είδα μπροστά μου. Υπό το κράτος της εντυπώσεως, πως δεν ήμουν απόλυτα κυρία στο σπίτι μου, εφ' όσον μία ξένη παρουσία απεικαλύπτετο εκεί μέσα, ή παρουσία κάποιου που έμπαινε χωρίς να του το επιτρέπω, έχοντας κλειστές όλες της γρίλλες κι όλες της πόρτες, με έκανε έξω φρενών.

Η εντύπωσις αυτή κατέληξε εξ άλλου να διαλυθί σιγά-σιγά σε λίγες μέρες και όλα μπήκανε στην κανονική τους σειρά. Επέστρεψα στο Παρίσι μόλις μπήκε το φθινόπωρο και εκείνη εκεί άκοιτος πήγε, χωρίς να ξαναγυρίσω στη Βιλλενέφ. Την επομένη ανοίγει ήταν Ιούλιος μήνας—περιπλανώμενη στον

κήπο μου, ξανάδα, κατά της 8 το βράδυ, το φάντασμα μου, που γλιστρούσε στο βήθος, ανάμεσα στους ροδιές, καμιά τριανταριά μέτρα μακριά από μένα. Φώναξα τον Πίγκο και τον έσπρωξα προς την διεύθυνση του μικρόσωμου ανθρώπου, φωνάζοντας:

— Πίγκο, πιάστον!...

Το σκυλλί όρμησε μπροστά, με ταυνομένη τα αυτιά, έκανε καμιά τριανταριά βήματα και στάθηκε με τα ρουθούνια ψηλά στον αέρα, γυρλιζοντας ελαφρά. Έπειτα γύρισε πίσω με χαμηλωμένο το κεφάλι και την ουρά μέσα στα σκέλια. Είδα πολύ καλά πως ο βρυκόλακας είχε σπρώξει τους ώμους, τους επόμετρα πλατείς ώμους του. Το διαπίστωσε αυτό άλλη μια φορά ακόμα. Ναι, είχαν σπρώξει τους ώμους, όπως θα μπορούσε να το κάνει ένα φάντασμα, που δεν άνιχε πια σ' αυτόν τον κόσμο των ζωντανών και βίσις γελοίο, σ' αλήθεια, που αμολήσανε πίσω του ένα σκυλλί με σάκκα και όσα. Έπειτα ή όπτασις άρχισε να σβύνει και στο τέλος χάθηκε, όπως και την πρώτη φορά. Γύρισα στο σπίτι αρκετά επηρεασμένη, μόνον ήθελα να είμαι κυρία του εαυτού μου. Προσπαθούσα να διατηρήσω με όλη τη δύναμη της θελήσεώς μου, την φυγμιαία μου και να καταναίχσω τον φόβο, που την φορά αυτή άρχισε να με κυριεύει. Έλεγα μέσα μου: «στενωπομένη, μολοντί δεν είχα όρεξη ν' αστείνα».

Μέσα στον κήπο κάτι πάει και έρρεται, μα δεν θα είμαι καθόλου ενθουσιασμένη να δω αυτό το περίεργο υποκείμενο να κυλάει τη νύχτα στην κάμαρά μου... κυρίως έτσι θα λείπει ο άνδρας μου.

Ως τόσο, κάτι μου έλεγε πως σε λίγο θα είχα τη λύσι του αινίγματος, ή τουλάχιστον, πως ή επίσκεψή αυτή θα ήταν η τελευταία. Την άλλη μέρα, είχα στείλει τον βοήθη του κηπουρού στην σοφίτα ν' ανεβάσει εκεί πάνω μερικά άχρηστα έπιπλα και σε λιγάκι να παδι αυτό κατέβηκε τρέχοντας. Φώναξε ότι τρελλά:

— Κυρία, δεν μπορώ ν' ανεβώ εκεί πάνω. Όχι... Δεν μπορώ...

Δεν έλεγε τίποτ' άλλο, μα έτρεπε σύγχαμος. Ο Έμιλ πλησίασε:

— Τί συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε.

— Δεν ξέρω καλά-καλά... απήντησε γρήγορα.

Πήμε να δούμε, Έμιλ.

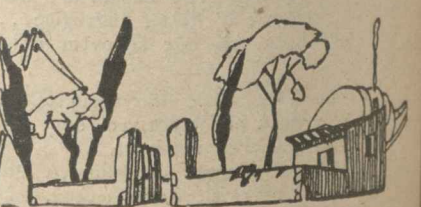
Ανεβήκαμε στη σοφίτα. Σε μία κόγχη, μέσα στο σύθαμπο που χαμλώνει, μπορούσε να διακρίνει κανείς ένα μισοαναμμένο φέρετρο. Παράξενο πράγμα! Μά το φέρετρο αυτό ήταν κοντό και πλατύ, λες και το σώμα για το οποίο ήταν προωρισμένο είχε υπερφυσικούς στο πλάτος ώμους.

Ο Έμιλ χαμογέλασε περιφρονητικά:

— «Οι σπινελίοι νέοι. Περιπορούν και βρίζουν τα πάντα, και όμως, το βάζουν στα πόδια, μόλις αντικρύσουνε ένα νεκροτάφιο».

Σκέφθηκα άμέσως πως αν απάλλαξη επί το φέρετρο αυτό, θάβλαζε τέλος της επιστροφής του μικρόσωμου ανθρώπου. Έβαψα το νεκροσέντουκο στο νεκροτάφιο και έκασα δεν ήρθε πια τίποτα να ταράξη τη γαλήνη που απολαμβάω στην Βιλλενέφ.

ZAK SEZAN

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

HENRI ARDEL

ΟΤΑΝ ΡΟΔΙΖΗ Η ΑΓΑΠΗ

[Τά προηγούμενα.—Ο Ρισόρ ντε Βισβάρ δεν υπήρξε παρά ένα κατρίτσι για την πριγκίπισσα Άρβενέσκο. Όταν ή ή αισθησιακή και ιδιότροπη γυναίκα τον εγκατέλειψε, ο Ρισόρ για να την εκδικηθή και να ξεχάσει παντρεύτηκε την ζωντανή αντίθεσή της, την όμοια Ζιλιάνα ντε Τρεβενέκ. Συμβαίνει την σύζυγό του μα δεν μπορεί να ξεχάσει την Άρβενέσκο που προσάει να τον ξανασύρει στα νερά της, τώρα που τον βλέπει να της κάνει τον διάφορο. Η Ζιλιάνα γνωρίζεται με τον Λικ Μορλάντ, ένα φίλο του Ρισόρ].

(Η συνέχεια)

Υπάκουσα, νοιώθοντας κάποια γλυκειά ευχαρίστησι γι' αυτή την προστατευτική συμπεριφορά που της έδειχνε ο Λικ. Κάποτε νόμιμους δεν θα τον συγκορούσε ποτέ για το κακό που της έκανε σταλάζοντας στην ψυχή της την αμφιβολία για την πίστη της. Σήμερα ήξερε ότι κανένας απ' όσους άνδρες είχε συναντήσει ως τότε στο Παρίσι δεν της ήταν τόσο αληθινός φίλος σάν κι εκείνον. Και ακόμα στον Ρισόρ κοντά δεν είχε το ίδιο συναίσθημα της ήπιης ασφάλειας.

Σταμάτησαν στην ταράτσα και ή λάμψη της αναμμένης μέρας τους ταίριαζε. Έμειναν λίγο σιωπηλοί και ξαφνικά ή Ζιλιάνα ρώτησε:

— Σε ποιόν γι' αυτό πείθομαι μαζί μου;

— Γνωρίζετε την πριγκίπισσα Άρβενέσκο;

— Απώ τα δικά της μόνο...

— Και μόνο από τα δικά της;... δεν ξέρετε τί είδους γυναίκα είναι;... Ζήτησα από τον Ρισόρ να μου την συστήνη γιατί λατρεύω τα πατήματά της... Μα το άφηνε...

Ο Μορλάντ ήταν άφηρημένος... Σώπασε λίγο σάν απάντηση.

— Φαίνεται ότι ο Ρισόρ που την ήξερε νόμιμους ότι δεν θα σας άρεσε... Κι' έτσι όριξε να μην έρθω να μην ενθαρρύνω σχέσεις που ήταν μακριά να μη συνεχισθούν.

Σκεπτικά, έλεγε:

— Ίσως νάνα κι' αυτό... Μα γιατί δεν θα ήμουν;... Έπαιτε ότι ο Ρισόρ την ήξερε καλά;

— Τον δέχονταν στο σπίτι της όπως και τότε, όπως που είναι κάπως γνωστοί... Όπως με δέχτηκε και μένα...

— Ναι... ναι... καταλαβαίνω πως το σφάλμα της θα το γεμίζουν μ' ενθουσιασμό οι άνδρες. Μου φαίνεται πως ή πριγκίπισσα έχει την χαρά της για να τους τραβήξει ή για να τους συγκρατήσει.

Προσεχτικά, ρώτησε:

— Την βρίσκετε όμοια;

— Όμοια;... Α! Όχι!... Είναι παράξενη. Η χάρη της μου θυμίζει την μυρωδιά μερικτών λουλουδιών... που μεθούν...

— Αγαπητή κυρία, έλεγε χαμογελώντας ο Μορλάντ, ν' αναμνήσκω βαρείες μυρωδιές. Έχουν κεφάλι πιο γερό απ' ότι φαντάζεσθε...

— Όσοι είναι φρόνιμοι σάν και σάς... Μα κι' εγώ...

Δεν έπαυόταν και άρχισε πάλι να κυττάζει μετροτά της. Κι' εκείνος σάπασε. Σκεπτό-

τανε για ποιά λόγο του είχε κάνει της ερωτήσεως αυτές. Κι' ένας παράξενος θυμός έβραζε μέσα του γιατί, πραγματικά, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα γι' αυτήν. Έπαιρνε απέναντι της Ζιλιάνας την λεπτή προφύλαξη που θα είχε για ένα αντικείμενο άξιας, σπάνιο και εύθραστο. Γύρισε το κεφάλι της προς το μέρος του:

— Θα σάς αφήσω. Χαίρετε... κι' ευχαριστώ για την συντροφιά σας.

Χαμογέλασε:

— Θάθελα να μπορούσα να σάς συντροφέω έτσι, της έλεγε, έπειτα από λίγες εβδομάδες, στην Φλωρεντία.

— Πώς! φεύγετε για την Φλωρεντία;

— Ναι, προσφέρω στον εαυτό μου για δώρο του Πάσχα ένα ταξίδιο ως εκεί.

— Αχ! πόσο είστε ευνουχισμένος!

Τώπτε με τέτοια λαχτάρα ώστε εκείνος απάντησε χαμογελώντας.

— Αν σάς τραβά αυτό το ταξίδι πρέπει να το ζητήσετε απ' τον Ρισόρ...

— Αμέσως θα το θελήσω, γιατί κι' αυτός είναι ένας φανταστικός θαυμαστής της Φλωρεντίας... Έλάτε να πε-

γαίνατε για ποιά λόγο του είχε κάνει της ερωτήσεως αυτές. Κι' ένας παράξενος θυμός έβραζε μέσα του γιατί, πραγματικά, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα γι' αυτήν. Έπαιρνε απέναντι της Ζιλιάνας την λεπτή προφύλαξη που θα είχε για ένα αντικείμενο άξιας, σπάνιο και εύθραστο. Γύρισε το κεφάλι της προς το μέρος του:

— Θα σάς αφήσω. Χαίρετε... κι' ευχαριστώ για την συντροφιά σας.

Χαμογέλασε:

— Θάθελα να μπορούσα να σάς συντροφέω έτσι, της έλεγε, έπειτα από λίγες εβδομάδες, στην Φλωρεντία.

— Πώς! φεύγετε για την Φλωρεντία;

— Ναι, προσφέρω στον εαυτό μου για δώρο του Πάσχα ένα ταξίδιο ως εκεί.

— Αχ! πόσο είστε ευνουχισμένος!

Τώπτε με τέτοια λαχτάρα ώστε εκείνος απάντησε χαμογελώντας.

— Αν σάς τραβά αυτό το ταξίδι πρέπει να το ζητήσετε απ' τον Ρισόρ...

— Αμέσως θα το θελήσω, γιατί κι' αυτός είναι ένας φανταστικός θαυμαστής της Φλωρεντίας... Έλάτε να πε-

γαίνατε για ποιά λόγο του είχε κάνει της ερωτήσεως αυτές. Κι' ένας παράξενος θυμός έβραζε μέσα του γιατί, πραγματικά, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα γι' αυτήν. Έπαιρνε απέναντι της Ζιλιάνας την λεπτή προφύλαξη που θα είχε για ένα αντικείμενο άξιας, σπάνιο και εύθραστο. Γύρισε το κεφάλι της προς το μέρος του:

— Θα σάς αφήσω. Χαίρετε... κι' ευχαριστώ για την συντροφιά σας.

Χαμογέλασε:

— Θάθελα να μπορούσα να σάς συντροφέω έτσι, της έλεγε, έπειτα από λίγες εβδομάδες, στην Φλωρεντία.

— Πώς! φεύγετε για την Φλωρεντία;

— Ναι, προσφέρω στον εαυτό μου για δώρο του Πάσχα ένα ταξίδιο ως εκεί.

— Αχ! πόσο είστε ευνουχισμένος!

Τώπτε με τέτοια λαχτάρα ώστε εκείνος απάντησε χαμογελώντας.

— Αν σάς τραβά αυτό το ταξίδι πρέπει να το ζητήσετε απ' τον Ρισόρ...

— Αμέσως θα το θελήσω, γιατί κι' αυτός είναι ένας φανταστικός θαυμαστής της Φλωρεντίας... Έλάτε να πε-

γαίνατε για ποιά λόγο του είχε κάνει της ερωτήσεως αυτές. Κι' ένας παράξενος θυμός έβραζε μέσα του γιατί, πραγματικά, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα γι' αυτήν. Έπαιρνε απέναντι της Ζιλιάνας την λεπτή προφύλαξη που θα είχε για ένα αντικείμενο άξιας, σπάνιο και εύθραστο. Γύρισε το κεφάλι της προς το μέρος του:

— Θα σάς αφήσω. Χαίρετε... κι' ευχαριστώ για την συντροφιά σας.

Χαμογέλασε:

— Θάθελα να μπορούσα να σάς συντροφέω έτσι, της έλεγε, έπειτα από λίγες εβδομάδες, στην Φλωρεντία.

— Πώς! φεύγετε για την Φλωρεντία;

— Ναι, προσφέρω στον εαυτό μου για δώρο του Πάσχα ένα ταξίδιο ως εκεί.

— Αχ! πόσο είστε ευνουχισμένος!

Τώπτε με τέτοια λαχτάρα ώστε εκείνος απάντησε χαμογελώντας.

— Αν σάς τραβά αυτό το ταξίδι πρέπει να το ζητήσετε απ' τον Ρισόρ...

— Αμέσως θα το θελήσω, γιατί κι' αυτός είναι ένας φανταστικός θαυμαστής της Φλωρεντίας... Έλάτε να πε-

γαίνατε για ποιά λόγο του είχε κάνει της ερωτήσεως αυτές. Κι' ένας παράξενος θυμός έβραζε μέσα του γιατί, πραγματικά, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα γι' αυτήν. Έπαιρνε απέναντι της Ζιλιάνας την λεπτή προφύλαξη που θα είχε για ένα αντικείμενο άξιας, σπάνιο και εύθραστο. Γύρισε το κεφάλι της προς το μέρος του:

— Θα σάς αφήσω. Χαίρετε... κι' ευχαριστώ για την συντροφιά σας.

Χαμογέλασε:

— Θάθελα να μπορούσα να σάς συντροφέω έτσι, της έλεγε, έπειτα από λίγες εβδομάδες, στην Φλωρεντία.

— Πώς! φεύγετε για την Φλωρεντία;

— Ναι, προσφέρω στον εαυτό μου για δώρο του Πάσχα ένα ταξίδιο ως εκεί.

— Αχ! πόσο είστε ευνουχισμένος!

Τώπτε με τέτοια λαχτάρα ώστε εκείνος απάντησε χαμογελώντας.

— Αν σάς τραβά αυτό το ταξίδι πρέπει να το ζητήσετε απ' τον Ρισόρ...

— Αμέσως θα το θελήσω, γιατί κι' αυτός είναι ένας φανταστικός θαυμαστής της Φλωρεντίας... Έλάτε να πε-

γαίνατε για ποιά λόγο του είχε κάνει της ερωτήσεως αυτές. Κι' ένας παράξενος θυμός έβραζε μέσα του γιατί, πραγματικά, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα γι' αυτήν. Έπαιρνε απέναντι της Ζιλιάνας την λεπτή προφύλαξη που θα είχε για ένα αντικείμενο άξιας, σπάνιο και εύθραστο. Γύρισε το κεφάλι της προς το μέρος του:

— Θα σάς αφήσω. Χαίρετε... κι' ευχαριστώ για την συντροφιά σας.

Χαμογέλασε:

— Θάθελα να μπορούσα να σάς συντροφέω έτσι, της έλεγε, έπειτα από λίγες εβδομάδες, στην Φλωρεντία.

— Πώς! φεύγετε για την Φλωρεντία;

— Ναι, προσφέρω στον εαυτό μου για δώρο του Πάσχα ένα ταξίδιο ως εκεί.

— Αχ! πόσο είστε ευνουχισμένος!

Τώπτε με τέτοια λαχτάρα ώστε εκείνος απάντησε χαμογελώντας.

— Αν σάς τραβά αυτό το ταξίδι πρέπει να το ζητήσετε απ' τον Ρισόρ...

— Αμέσως θα το θελήσω, γιατί κι' αυτός είναι ένας φανταστικός θαυμαστής της Φλωρεντίας... Έλάτε να πε-

γαίνατε για ποιά λόγο του είχε κάνει της ερωτήσεως αυτές. Κι' ένας παράξενος θυμός έβραζε μέσα του γιατί, πραγματικά, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα γι' αυτήν. Έπαιρνε απέναντι της Ζιλιάνας την λεπτή προφύλαξη που θα είχε για ένα αντικείμενο άξιας, σπάνιο και εύθραστο. Γύρισε το κεφάλι της προς το μέρος του:

— Θα σάς αφήσω. Χαίρετε... κι' ευχαριστώ για την συντροφιά σας.

Χαμογέλασε:

— Θάθελα να μπορούσα να σάς συντροφέω έτσι, της έλεγε, έπειτα από λίγες εβδομάδες, στην Φλωρεντία.

— Πώς! φεύγετε για την Φλωρεντία;

— Ναι, προσφέρω στον εαυτό μου για δώρο του Πάσχα ένα ταξίδιο ως εκεί.

— Αχ! πόσο είστε ευνουχισμένος!

Τώπτε με τέτοια λαχτάρα ώστε εκείνος απάντησε χαμογελώντας.

— Αν σάς τραβά αυτό το ταξίδι πρέπει να το ζητήσετε απ' τον Ρισόρ...

— Αμέσως θα το θελήσω, γιατί κι' αυτός είναι ένας φανταστικός θαυμαστής της Φλωρεντίας... Έλάτε να πε-

γρήγορα ακούμπησε στο τραπέζι το φύλλο που κύτταζε... Ένα άλλο, άσπρο χαρτί, καθώς εκείνη εξακρίβωσε παραξευμένη, όταν πλησίασε στο τραπέζι.

Ως τόσο με χαρούμενη φωνή την χαϊρέτησε μόλις μπήκε μέσα:

— Δοκίμω, μικρούλα μου, γύρισες απ' τη λειτουργία; Η προσευχή σου πηγαίνει θαυμάσια. Είσα τόσο δροσερή που μπορείς να κάνεις θηήσεις όλες της άδης φιλητάδες σου!

Χαμογέλασε λίγο, πολύ λίγο. Κάθε υπαινιγμός για την πίστη της, της έκανε κακό αυτή τη στιγμή.

— Μου φαίνεται ότι μάλλον στον περίπατο χρωστώ αυτή την δροσερότητα που λές. Περάττησα γρήγορα γυρίζοντας απ' την έκθεση των πορτραίτων.

— Πώς! πήγε σ' αυτή την έκθεση; Όλομόναχη;

— Μά και βέβαια ολομόναχη!... Σε ποιόν να πω να έρθω μαζί μου... Ένα πρωτό μάλιστα...

— Μά πρώτα-πρώτα στον σύζυγό σας, κυρία μου. Γιατί δεν το κάνατε τη χάρη να του ζητήσετε την συντροφιά του;

— Γιατί πόνερατε; Πιστοία και ξέρω πόσο σού αρέσει... Και ξέρετε δεν μ' αρέσει να ένοχλώ όποιον νάναι για μένα!

ΕΥΔΥΜΕΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Montenailles

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ

—Πατέρα, πάτησα στα είκοσιτρία και θά επιθυμούσα πολύ να παντρευτώ, επανελθόντα να γιά εκατοστή έτος φορά, ή Καρολίνα, μοναχοκόρη του κ. Ταπαζό.

Και ο πατέρας της απαντούσε: —Έχουμε καιρό να σκεφτόμαστε τέτοια πράγματα· καταλαβαίνεις πολύ καλά ότι δεν μπορώ να' άσχοληθώ με το γάμο σου, σ' έποχη που άρχίζει το κυνήγι. Περίμενε να κλείσει ή περίοδος του κυνηγιού και τότε βλέπουμε.

—Πρόκειται γιά την ευτυχία μου.

—Γι' αυτό ακριβώς θέλω να έχω ήσυχο το κεφάλι μου.

—Όταν άρχισή το κυνήγι, σάς άπασχολούν μόνο τα σκυλιά σας και το θήραμα· όταν κλείσει, άσχολεύεστε πάλι μόνο με τα σκυλιά σας, με τη διατήρησι των έπιλων σας και με της προετοιμασίας γιά την επόμενη σεζόν· ποτέ δεν λαβαίνετε τον κόπο να ανοίξετε τα γράμματά σας· κι' όμως ένδεχόμενοι να είχαν και χαμιά ποτάσι γάμου γιά λογαριασμό μου. Ο καιρός περνά, πατέρι, και χαμιά μέρα θά ζυπήσω και γώ νερόντοκο.

—Δεν μπορείς να παντρευτής χωρίς να άνακατευθώ εγώ; Πραγματικά, είμαι πολύ άπασχολημένος, έχω ένα σωρό σκοτούρες και το κυνήγι δεν μου επιτρέπει να κυτάξω τέτοια μικροπράγματα.

—Μικροπράγματα... ο γάμος μου; Ω! μπαμπά! Δεν ευχόσαστε λοιπόν να γίνω ευτυχής;

—Απόδειξίς ότι δεν εύχομαι άλλο πράγμα είνε πως τακίζομαι κυνηγώντας διάφορα θήραματα που θά επιφέρουν κάποια ευχάριστη άλλαγή στα αμενούς σου.

—Τί με νοιάζει γιά τα θήραματα που μόνο κοκκινάδες και στυριά μου δίνουν.

—Θά προτιμούσες έναν σύζυγο;

—Δεν παύω να σάς το επαναλαμβάνω.

—Κι' αν δεν σε κάνη ευτυχισμένη;

—Είκοτος το ότι είμαι βέβαιη πως θά μπορούσα να' άρκεσθώ μ' έναν σύζυγο, οιοσδήποτε κι' αν ήταν, θά είχα άκόμη περισσότερες έλπίδες αν λαβαίνετε τον κόπο να διαλέξετε με την πείρα και την όρθη κρίσι σας εκεί-

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

«ΟΧΙ ΓΙΑΝΝΗΣ.»

—Ομιολόγησέ το, άπατεώνα! Με παντρεύτηκες γιάτι είχα λεφτά!

—Μά όχι, άγάπι μου. Σε πήρα, γιάτι... δεν είχα εγώ!

ΑΠΑΙΤΗΣΙΣ

—Γιάτι δεν μοήγραψες σ' όλο το διάστημα του ταξιδιού σου;

—Γιάτι δεν ήξερα τη διεύθυνσί σου.

—Ένας λόγος παραπάνω. Θάηρετε να μου γράψης γιά να τη ζητήσης.

ΛΟΓΙΚΗ

—Μη φοβάσαι, παιδί μου... Νά ξέρης πως «το σκυλί που γαυρίζει δεν δαγκώνει».

—Καλά, μπαμπά... το ξέρει όμως και το σκυλί;

ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ

—Α στυνόμος.—Γιάτι έκλεψες το τσαντάκι της κυρίας;

—Απο δότης.—Από περιέργεια.

—Α στυνόμος.—Τί θέλεις να πής;

—Απο δότης.—Ήμουν περίεργος να δω αν τα όργανα της τάξης θά έκαναν το καθήκον τους!

νον του οποίου θά γίνω ή σύντροφος.

—Ε. λοιπόν, θά δούμε.

—Νά δήτε άμέσως, πατέρα, επείγει το ζήτημα.

Τή μέρα που γινόταν αυτή ή συζήτηση, ο κ. Ταπαζό έλαβεν ένα γράμμα που του ζητούσε το χέρι της κόρης του. Ήταν έτοιμος να' απαντήσει: «Πάρε την Καρολίνα και άδαισέ μου τη γωνιά!», είχε όμως συναντήσει τον εύθυνο.

—Επιμένω απόλυτως ή Καρολίνα να είνε ευτυχισμένη στον γάμο της, σκέφθηκε, και γι' αυτό έχω καθήκον να εξελέγξω στα γαρά τον βλάκα που την πριγορεύει. Θά εξετάσω πρό παντός τον χαρακτήρα του. Πολλοί πατέρες άντιστοιχούν στη δική μου περίπτωση· σκέπτονται: «Ο νέος που μου ζητά το χέρι

—Περίμενε να τελειώση το κυνήγι· και βλέπουμε.

του κοριτσιού μου, παριστάνει την άθωα παρυστέρη στην ηλικία του όμως κι' εγώ τα κατάφερα μιά χαρά να φαίνομαι ότι δεν ήμουν. Είχα ένα σωρό έλαττώματα, άτέλειες, κακές συνήθειες, που ήξερα να τα καλύπτω μιά χαρά. Ποιος μπορεί να μου άποδείξη πως κι' αυτός ο καρογιμίζης, που μου ζητά το χέρι της Καρολίνας, δεν είνε, όπως ήμουν την εποχή που ζητούσα να παντρευτώ, ύπουλος, ψεύτης, ύποκοιτης, έγωιστής, τεμπέλης, χαροτοπαίκτης, συμφεροντολόγος και όλωσίδιλου άνιχναν να κάνω μιά γυναίκα ευτυχισμένη. Δεν θέλω να παραμείλω την Καρολίνα, όπως παραμείλουν την μητέρα της...

Κάνοντας αυτές της σκέψεις, ο κ. Ταπαζό χάλεσε τον ύποψήφιο να εμφανισθή μπουστέ του.

—Είσοθε κυνηγός; τον ρώτησε άπότομα. —Μανιώδης, άποκρίθηκε ο πονηρός, γιάτι είνε πληροφόρηθ ής ο κ. Ταπαζό δεν είχε άλλη λέξη από το κυνήγι και πως είχε σε νετορία έκτίμησι τους άνθρώπους που δεν κυνηγούσαν το λαγό.

—Τότε έλτε μαζί μου στην πεδιάδα, αύριο πρωί, μόλις ξεμερώση και της επόμενης μέρας.

Επί πολλές εβδομάδες, με κάθε καιρό, χάζονταν από τον πιο κυρτωμένο ήλιο και με της νεμεροώδεις βορσές, ο κ. Ταπαζό έθερε τον νέο σύντροφό του στο ύγρο χορτάρι, σε' άγκάθια και σε' τσουκνίδες.

Τή μιά μέρα, οι γυναικοί έλεγαν πως είχαν δει κάτι λαγούς να βγαίνουν περίπατο στα πεδινά τους. Άμέσως ο κ. Ταπαζό, μαζί με τον ύποψήφιο γαμπρό του, έβιαναν γιά «επίκαιρα σημεία» του χωραφιού και έβουχτούσαν με την άδέσβια έλπίδα πως θά πετύχαι-

ναν τους λαγούς. Δέ βαρύνετο όμως έναντι οίξαν πάντα με άδειανά τα χέρια και με άρισσότερη κυνηγετική λίστα... γιά το άλλο.

Άλλοτε πάλι ο Τριμινιαπούς, που είχε ένα κτηματάκι έξω από το δάσος, άντιστα πώς είχε δει ένα σύννεφο από πέρικες ή ή άλλο περσιό, να πετά διαταγώς προς τα ανατολικά. Ο κ. Ταπαζό, χωρίς να διατηρή καθόλου, ξεκινούσε παρασύροντας τον σύντροφό του προς την περιπέτεια. Πολλές φορές τακίζονταν στον ποταμόδρομο, τα πόδια τους έδωγαν κάτι φούσκες σαν βεντούζες, ενώ όμως δεν άπογοήτευσε τον πατέρα της Καρολίνας, που είχε αναλάβει το βαρύ φορτίο της δοκιμασίας του μνηστήρος.

Κι' όμως, δεν πετύχαιναν τίποτε, άπώλως τίποτε, ούτε το παραμικρότερο πουλάκι. Έτσι γιά να σπάση το πόδι του διαβόλου Κι' ο ύποψήφιος, που άγαπούσε την Καρολίνα πραγματικά, δεν διαμαρτυρόταν, ύπαύοντας όλα τα βραδινά.

Χαμογελούσε όταν τον κατάδραχναν οι καταραχάτες τουρανοί και τραγουδούσε ότι έκανε ο ήλιος σαν καμίνι.

Στης χειρότερης και πιο άκνευστικής παρυστέρης, εκεί που έρεπε να βλαστημή ή να παραιτηθή της δοκιμασίας, διατηρούσαν αξιοπρεπή ψυχραιμία.

Επί δεκαπέντε μέρες συνεχώς, έπείστη με άδειανά χέρια, χωρίς να πη λείψ, γαί να κάνη τον παραμικρό μουραμύ.

Επί τέλους όμως είχε την ποικωρική τηχη να σκοτώση μιά τσίχλα σε μεγάλη απόσταση.

—Στην άγκαλιά μου! φώναζε ο κ. Ταπαζό, άγκαλιζόντας τον γαμπρό του. Σπασέστε καλά. Έχετε γαλήνιο χαρακτήρα· έσθε ύπομονηρικοί, σάς θεωρώ ικανούς να υπεφέρετε με ψυχραιμία τα νεύρα και τα κτεπτα μιάς γυναίκας, τον μπελά μιάς πινής θά καταστήσετε ευτυχισμένη την Καρολίνα.

MONTENAILL

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Μαμά.—Πές μου, Πωλάκη, γιάτι πήγες το βράδυ δεν ήθελες να μου δώσης ένα φιλι προτού πλαγιάσης;

Παυλάκης.—Γιάτι κι' ο μπαμπάς πήγαινε να φιλήση τη γαμινεράνα και τοίσασε ένα σκαμπίλι!

ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Ο δ' η γ' ος.—Αυτές ή πορσελάνες είναι από το 1430.

Περιοιητής.—Πεντακοσίον χρόνων, δηλαδή! Και φαντασθήτε ότι στο σπίτι μου δεν άρχουν παραπάνω από δεκαπέντε μέρες...

ΣΤΟ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟ

Κα Νεοπλουτίδου.—Θέλω μόνον ή δρόγιο σαφάρι, γιά το παιδί μου.

Πωλητής.—Ποίον μεγέθος;

Κα Νεοπλουτίδου.—Ας είναι όσο φρεσκο μέγεθος!

ΤΟ ΑΥΓΟ ΤΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ

—Πάντα αισθάνομαι τον έαυτό μου άδύνατο στην παραμικρή κάθε ταξιδιού μου.

—Άφου εν' έτσι, γιάτι δεν φεύγετε, μωρέ, νεότερα!

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΡΧΟΝΤΩΝ

Τό έσπασμα της Γαλλικής επανάστασης άπείρε βέβαια άγριο και φοβερό. Δεν μπορεί όμως κανείς να μη το δικαιολογήσει, όταν θυμόμαστε ότι είχε τραβήξει ο γαλλικός λαός από τους άρχοντάς του, επί μιας ολόκληρης αιώνας.

Οι δαντών, οι Ροβεσπριέροι, οι Μαράτοι, άναπαύονταν την τρομερή όργη λαού ταπεινών, εξευτελισθέντος και καταπιεσθέντος επί εκατοντάδες έτών από όγδοντα χιλιάδες άριστοκράτες, παρμένους σ' όλη την επιφάνεια της γαλλικής γής. Η βασιλεία όμως της άριστοκρατίας και άναρχίας δεν μπορούσε να μείνι επί πολύ άτιμωρητή. Είκοσι εκατομμύρια πολίτες—δούλων τότε—όλόκληρο δηλαδή το έθνος ύφιστο έλα τα βάρος, ενώ αφ' έτους οι λεγόμενοι ευγενείς, άπελάσσονταν έλα της τιμής και κατείχαν όλες της θέσεις. Έκαστος όμως ένα μέρα, ο βασιανισμένος αυτός λαός εξεγέρθηκε σύσσωμος και... τα λοιπά είνε γνωστά.

Ποιά όμως ήταν ακριβώς τα δικαιώματα των των φεουδαρχών, των κυρίων και των άριστοκρατών που προκάλεσαν την τόση άγανάκτηση του κοινού;

Αίχες ν' άπαρημύσουμε μερικά — γιάτι θα είνε άδύνατο — άπ' αυτά:

Κατά την πρώτη δυναστεία των γάλλων βασιλέων, το να είνε κανείς πλούς, έθωροσί- το λόγος γιά να... φορολογηθή, προς όφελος των ευγενών, ένομιείτο. Έτσι κάθε πολίτης που υπερέβαινε ένα ώρισμένο πάχος, καταδίδε όλο αζώνόμενο ή ελαττωμένο πλούσιος των κατά καιρούς σωματικών του διατάσεων! Μόνον οι άρχοντες επιτρεπόταν να είνε προσηγορές.

Τό δικαίωμα του κυνηγιού άνήκεν άποκλειστικά στους φεουδαρχές. Άλοίμονο σ' εκείνον που θά συνέλαβαντο να κυνηγά, είτε στο κτήμα του άρχοντος, είτε άλλο πουθενά.

Τό κυνήγι έθεωρείτο πάντα ως ή πιο άπατηρή συνήθεια των άρχόντων. Κάποτε—λίγα χρόνια αλλίστε πριν από την επανάσταση—ένας άρχοντας έφύριεν από το κυνήγι, χωρίς να έχη καθωρόμενη να κυνήγησιν φτερά. Έκαστος παρέτήρησε έναν φτωγό εργάτη παραλαβάνον επάνω σ' ένα γαϊπά. Γιά να επληρωθή τότε γιά την άποτυχία του από το κυνήγι, χωρίς να διατάση καθόλου, ο άρχοντας έσκόπευσε τον δυστυχήμένο εργάτη, πυρόλητες και τον άφισε στον τόπο. Κατόπιν, ύπαύοντες συνέχισε τον περίπατό του, χωρίς να έχη να δώση λόγο σε κανένα γιά τον πελάτη του.

Οι χωριάτες ήταν ύποχρεωμένοι να ύφισταν άγανακτίες, να εργάζονταν δηλαδή προς όφελος του κυρίου των, όσες μέρες άπαύονταν αυτοί και χωρίς την παραμικρή άναπαύση. Όταν δε ένας άρχοντας δεν ήταν ύπαύοντος από κανέναν χωριάτη του ή άκατο και γάινον άπληρ διασκεδάσεις, γιά να κινήσει δηλαδή «κείνον, έστειλε τ' αλογά του και τα σκυλιά του στον μικρό καλλιεργημένο άγρο του φτωχού εργάτη και κατέλαβαν έτσι μέσα σε μιά στιγμή, εργασία ήλόκληρης χρονιάς.

Οι χωριάτες ήταν ύποχρεωμένοι να πληρώνουν και φόρους—χαράτσι να πούμε—στους άρχοντάς των. Οι περισσότεροι από αυτούς της πόλεως ήταν έντελώς άπθάρτοι και παρ- αλλήλου, Όσοι δε τολμούσαν να μην ύποκύβουν στον έκδισμο αυτό, έγχαναν την περιουσία των, που δημεύονταν από τους κυρίους των.

Επείχεσε πως οι φόροι αυτοί ήταν πολύ ποσές κομμάτιαται.

Επί Καρόλου του Φαλακρού, π.χ. οι πο- γορευτή ποτέ άλλοτε και να τραγουδούν τρα-

λίται ή μάλλον οι ύποτελείς, ήταν άναγκα- σμένοι να δίνουν σε κάθε έπίσκεψι του άρχοντος δέκα ψωμιά, ένα βρολί κρασί, ένα γουρουνόπουλο, δυό κόττες, δέκα αυγά και χορτάρι γιά τ' αλογα.

Ίδου όμως και μιά άλλη, άκόμη πιο πρω- τούπη φορολογία.

Οι άρχοντες της πόλεως Μανί ύποχρεώσαν της κυρίας του διαμερίσματος αυτού να... περιφέρωνται όλη τη νύχτα σε κάτι χαντάκια, που βρίσκονταν γύρω από τον πύργο τους, όταν γινόταν γνωστό πως ή πυροδέ- σποινα ήταν εις... ένδεσφρόντα κατάστα- σιν! Η ύποχρέωσις αυτή ήταν καταναρχα-

Ο κήρυς της πόλεως Μανί προσκαλεί της κυρίας του διαμερίσματος γύρω από τον πύργο.

στική έως το τέλος του 17ου αιώνας, ο δε κήρυς της πόλεως άνήγγελλε έπισήμως το γεγονός.

Δυστυχώς—γιά της φορολογούμενης έννο- είται—ο άρχοντας του Μπαυτελού είχε μιά γυναίκα πολύ γόνιμη, κι' έτσι ή γυναίκα των ύπηκων του ήταν άναγκασμένη τον περισσότερο καιρό του χρόνου να περιπα- λώνται στα χαντάκια.

Στην ίδια επαρχία ένας άλλος άρχοντας, ύποχρεώσε τους κατοίκους να έρχονται μιά φορά το χρόνο και να του παρουσιάζουν τα «μυαλάκια τους» ο άρχοντας τότε άλλους μεν εμπάτισε, σε άλλους δε τραβούσε τη μύτη ή τα αυτιά, κατά τις διαθέσεις της στυγής.

Ο Μπουσιέ βεβαιώνει ότι οι κάτοικοι των περιχώρων του Παρισιού, ήταν ύποχρεω- μένοι, μιά φορά το χρόνο, να ύποκύνονται στην γυναίκα του άρχοντος διασπαρ- θυσμένα, να χορεύουν υμνάζοντας διασπαρ- θρώπως και να τραγουδούν κάνοντας διασπαρ- θρώπως παλητατισμούς.

Στην περιφέρεια της λίμνης Γκρανλιέ, στη Βοετανία, ύπήρχε μιά συνήθεια, που θα... ένεθάρρυνε άσφαλώς της ώρας γέννης. Ό- νοι κοινάκαν το δικαίωμα του φρεσμάτος, ή- σαν ύποχρεωμένοι κάθε χρόνο να χορεύουν στον έκδισμο αυτό, έγχαναν από τέλος τον χρόνο και επήλθεν ή φοβερά λαίλαψη της επανάστασης.

Η ταπεινωτική νύχτας των βαρτογα- γιών, ή περιποίησις των νυχιών, ή άτιμω- τική ύποχρέωσις, ή πείνα, ή δημεύσεις, οι αιδώρετοι φόροι εξήγησαν στο τέλος τον λαό και επήλθεν ή φοβερά λαίλαψη της επανάστασης.

γούδια που άκούγονταν γιά πρώτη φορά και σε σκοπό άγνωστο έως τότε.

Η γυναίκες των ύπηκων του άρχοντος της επαρχίας Βιβελο, στην Βρετανία, ήταν ύπο- χρεωμένες την προηγούμενη των Χριστουγέν- νων και της Πεντηκοστής να κόβουν τα νύ- χια των ποδών του κυρίου των! Μπορούσαν όμως ν' άποφύγουν την ύποχρέωσιν αυτήν αν επρόσφεραν στον άρχοντά τους, κατά την παραμονή των Χριστουγέννων, δυό νεογέννη- τα γατιά και ένα καλάθι δροσερά σαφάδια, εις ένδειξιν ταπεινώσεως και σεβασμού!

Κατά τον 14ο αιώνα, ο άρχοντας της Λα- γών, στην Πικαρδία, ύποχρεώσε της γυναί- κας των ύπηκων του να κρατούν τα πόδια της γυναικός του, κατά την ημέρα των γά- μων του. Μπορούσαν όμως ν' άποφύγουν την ύποχρέωσιν αυτή, εάν οι άνδρες έδίδονταν να μαστιγώθουν από της γυναίκας τους, στην α- λλή του πύργου του Λαγών, κατά την διάο- κεις της πρώτης ώρας που περνούσε μαζί με την ευγενική του γυναίκα ο άρχοντας, μέσα στη νυχτική παστάδα!

Ο μέγας άρχοντας του δουκάτου της Ρο- αννης ήταν πολύ όλιγοπλούς. Δεν ζητούσε από τους ύποτελείς του, ως έτήσιο φόρο, παρά τόσα αυγά και τρία πεντάλεπτα. Η διαφορά μόνον είνε ότι τα ευτελή αυτά άντικείμενα έπρεπε να του ποσσευοθούν μέσα σ' ένα άρμα συρόμενο από έξη βώδια... το όποιον και κατακρατούσε, φυσικά. Ο κ. α. γ. α. δηλαδή ήταν γιά τα βώδια.

Ένα γυνικό έθιμο που επικρατούσε σ' όλη τη Γαλλία ήταν το έξης: Την πρώτη νύχτα του γάμου του σχετικού των άρχοντος, οι κά- τοικοι των πόλεων και των χωριών ήταν ύ- ποχρεωμένοι να μαζεύονται γύρω από τον πύργο και να γυρπούν με μπαστούνια της λί- νης και τα έλα, όπου ύπήρχαν, γιά να παύ- σουν οι βάρβαροι της κοινής τους κι' έτσι να μην άνησυχούν οι δυο ευγενείς νεόνυμφοι. Η βαρτογαγία αυτή άναγνωρίζεται ως ένα από τα πρώτα έθιμα της χώρας.

Και αυτά μόνον έλα ήσαν βέβαια καταπιεστι- κά μιά τους φτωγούς ελλοπας των φεουδαρχι- κών χρόνων. Ύπήρχαν όμως και άλλα είδη φορολογιών, πραγματικά εξευτελιστικά γι' αυτούς. Ένα απ' αυτά—το κυριώτερο—ήταν το δικαίωμα του άρχοντος να άπολαμβάνη οποιαδήποτε από της γυναικός ή τα κορίτσια των ύποτελών του που του άρεσε! Όταν έπείσε γινόταν κανένας γάμος, ο άρχοντας είχε το δικαίωμα—καθιερωμένο έπίσημα μάλ- λιστα—να... περάση την πρώτη νύχτα με γάμου μαζί με τη νύφη, χωρίς να έχη να νύφου μαζί με τη νύφη, χωρίς να έχη να δώση κανένα λογαριασμό στον γαμπρό! Οι νεόνυμφοι δεν μπορούσαν να άποφύγουν τον έ- ζευτελισμόν αυτόν παρὰ μόνον πληρώνοντας ένα γυναικό χροιά τ' ας στον άρχοντά τους...

Σιγά σιγά ή ταπεινωτική αυτή φορολογία των νεόνυμφων καθιερώθηκε σε νόμος από κλάτους. Κι' ή άπόρρητη αυτή κατάσταση έδούσε ως το 1789.

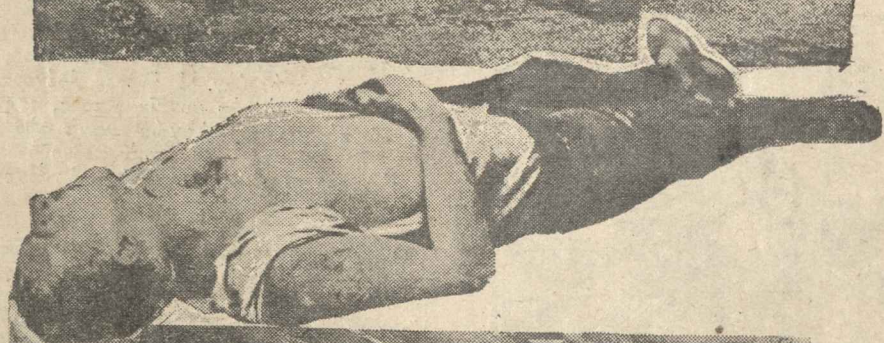
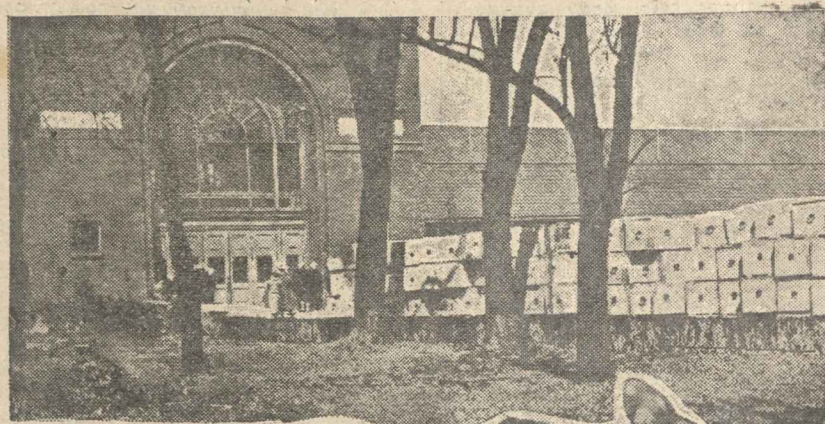
Τά όλίγιστα νύχα παραδείγματα φεουδαρ- γικών δικαιωμάτων τα όποια διαλέξαμε στην τυχή μέσα από χιλιάδες άλλα βαρβαρικά και άτιμωτικά, δείχνουν τον βαθμό της έδ- αχρείωσης των τιμαριωτών της εποχής.

Και όμως έδωσε σε πείραση πολλούς χρο- νους, εκατοντάδες έτών, γιά να έστωσιν, να έκταση και να λάμψη ή φοβερά άστραπή της επανάστασης.

Η ταπεινωτική νύχτας των βαρτογαγα- γιών, ή περιποίησις των νυχιών, ή άτιμω- τική ύποχρέωσις, ή πείνα, ή δημεύσεις, οι αιδώρετοι φόροι εξήγησαν στο τέλος τον λαό και επήλθεν ή φοβερά λαίλαψη της επανάστασης.

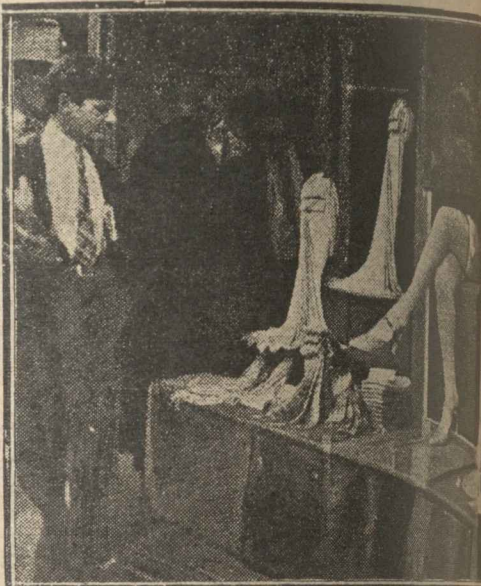
Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

• • • ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

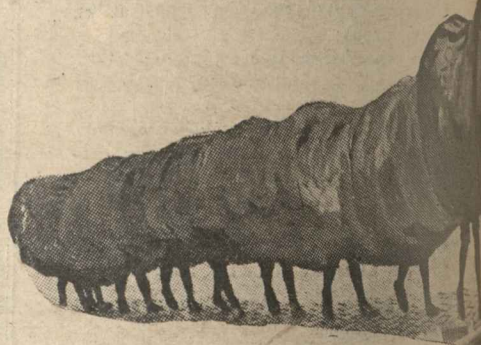

Μέσα στὸ καμίνι τοῦ Κολόμπους

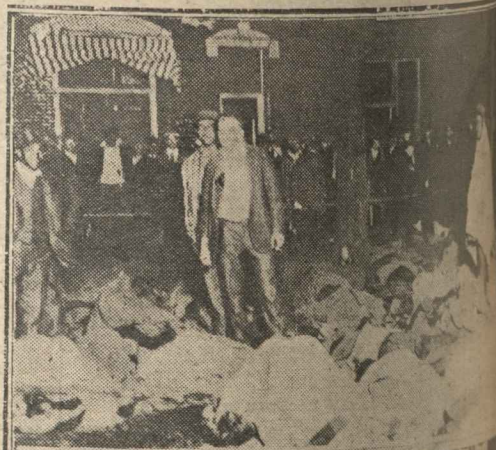
Στὸ προηγούμενο καὶ στὸ σημερινὸ τεύχος μας δημοσιεύουμε, στὴν σελίδα τῶν ξένων ἐπισημασθέντων, τὴν δραματικωτάτην ἀναπόκρισιν τοῦ Ἀμερικανοῦ δημοσιογράφου Ρῶν Πίνκερ πρὸς παρενθετὴν τὴν τρομερὴν περὶ τῶν φυλακῶν τοῦ Κολόμβουσι (Ἰλινόις ἢ Ν. Πολιτειῶν). Ἡ φωτογραφία πρὸς δημοσίευσιν ἐδῶ δίδουν μιὰ εἰκόνα τῆς ἀνθρώπινης ἐκείνης κολάσεως κατὰ τὴν ὥρα τῆς μεγάλης καταστροφῆς. Ἐκ τῶν ἄνω: 1. Ἡ ἀτέλειαι σειρά τῶν 320 φερέτρων πρὸς περιεκλίνειν τοὺς νεκρούς. — 2. Ἐνα ἀπανθρακωμένο πτώμα. — 3. Μία τραχὺ ἐκθείσις τὰ πτώματα εἶναι τοποθετημένα στὴν αἰθούσαν ἐορτῶν τῆς φυλακῆς, ὅπου θὰ ἔλθουν οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τῶν νεκρῶν καὶ τοὺς ἀποχαίρουν καὶ τελευταία φορὰ. — 4. Διάφοροι κατάδικοι παρακολουθοῦν μὲ ἀγωνία τὴν πρόδοσιν τῆς πυρκαϊᾶς.

“Ένας παρισινός καταστηματούχος γυναικείοι και
πρώτοτυπο και έλκυστικό τρόπο το εμπόρευσό του.
Λίνο κάθισμα-δωμάτιο, από το οποίο φαίνονται τα
γυναικείες γάμπες, με της ρεκλαμαριζόμενες καλές
και πρόσφορες είναι αίσθησις.

Μία ἄλλη ἐξυπνη ρεκλάμα ενός Ισπανικοῦ κινηματογράφου

ΑΝΩ : Ἀπὸ τὴν πυρκαϊὰ τοῦ Κολόμπους. Ἡ ἀπὸ τῶν ἀπὸ τοὺς συγκαταβύοντες τῶν.
ΚΑΤΩ : Μετὰ τὴν κατάσβεσι τῆς πυρκαϊᾶς, οἱ ἀπὸ τῶν ἀγροῦνται γὰ εἰσελθόντων εἰς αὐτὴν.

Ἡ νεωτέρα εἰσαγωγὴ τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας καὶ γνωστὴ γαλλικὴ «αὐτὰρ» Μαρί Μπέλ, πρὶν προταξαίνοντες σὲν πρῶτῃ τῇ γαλλικῇ ὁμιλοῦσα ταῖα «Ἦ νύχτα εἶνε δὴ καὶ μᾶς» ἐταξίδευσεν ἐσχάτως εἰς Ἀνατολήν. Εἰς τὸν ἐν Κομῷ πόλει ἀναποκορῆν μᾶς κ. Α. Λεοντιάδην ἐδόξερε τὴν ἀνότερον τελευτάσαν φωτογραφίαν τῆς μετ' ἰδιόχειρον ἀφιέρωσιν πρὸς τὴν «Ἐρβόμαδα». Εἰς τὸ Κάϊρον ἐγνώρισε τὸν πολυκατοικηματοῦσόν τιν ἀνύπτιον μεγαλέμπορον Μπουρσοῦμ πασά, μετ' ὃν ὁποῖον ἐταξίδευσεν εἰς Λονδίον ὅπου καὶ ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των.

Ἡ κυρία Ὅντιν Κλίντζελ, τῆς ὁποίας δημοσεύουμε τὴν φωτογραφία, εἶναι ἡ συγγραφεὺς ἐνὸς νέου βιβλίου μετ' ὀνόματος «Ἡ αἰωνεὺς τῆς γυναικός». Ὑποστηρίζει διὰ τὸν τρόπον τὸν θέλωμε, καὶ χωρὶς ἰσως νὰ τὸ ξέρωμε, λαμβάνομε μέρος στὴν μεγάλῃ παραστάσει τῆς ζωῆς· ἐπινοῶντες ὀφείλομε νὰ φροντίζωμε γὰρ τὴν ἐμφάνισί μας, καὶ τὴ σιλουέττα μας, ἣ ὁποία νάποστε, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῶμε, μᾶς κάνει γελούσους.

ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η παλιά γνωστή μας γόησσα τοῦ Κινηματογράφου Λάουρα Δά Πλάντ σέ
μια τελευταία της φωτογραφία.

Οἱ Ἕλληες ἐορτάζουν τώρα τὴν ἐκατονταετηρίδα τῆς κατοχῆς τοῦ Ἀλγερίου. Ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, αἱ ἀρχαὶ καὶ ἄλλαι προσωπικότητες ἐταξίδευσαν εἰς τὸ Ἀλγερὶον διὰ νὰ παραστοῦν στὰς ἐορτάς. Ἰδοὺ ἡ περίφημη καλλιτέχνις *Souil Soudi* εἰς ἓνα κύκλον ἰδανερῶν ἀρχηγῶν τῆς φυλῆς *Τουαράκ*, ποὺ λαμβάνουν μέρος στὰς τελεταῖς.

[Τὰ προηγούμενα.—Ένα άδελφό μου, έφτασε στην πρώτη είδηση: ο αυτοκράτορας Κάρολος έτοιμάζεται να εισβάλει στην Πικαρδία και στο Άρτουά! Μία υπεράνθρωπη προσπάθεια καθάρωσε να αναστήσει τον μεγάλο στρατό του. Και αυτή την στιγμή που σ' έβλεπα, ένα σώμα ίππικού και πυροβολικού βάδισε κατά του Τερονάν. Άκούστε δλοι: αν καταληφθή το Τερονάν, η Γαλλία έινε χαμένη! Ίδού τί άποφασίσαμε η Αυτού Μεγαλειότης και εγώ: ο στρατός μου θα συγκεντρωθή στο Παρίσι και θα φύγει σε δύο μέρες. Άλλά, εν τώ μεταξύ, ένα σώμα δύο χιλιάδων ίππών πρέπει να τρέξει στο Τερονάν, να κλειστή εκεί και να πολεμήσει μέχρι θανάτου για να σταματήσει τον έχθρο.

—Μέχρι θανάτου! βρυχήθηκαν οι εταπράδες.
—Λοιπόν, έξηκολούθησε ο Κοντόσταυλος, για την τομή αυτή επιχείρησι, χρειάζεσθαι ένας άρχηγός νέος, άδάμαστος, ορμηκόνδυνος. Τόν άρχηγόν αυτόν, τον έξελέξα! Φραγκίσκο, υιέ μου, είσαι σύ!...
—Έγώ! φώναξε ο Φραγκίσκος, κλονίζόμενος, άπελπισμένος.
—Εσύ! Ναί, εσύ που θα σώσης τον βασιλέα σου, τον πατέρα σου και την πατρίδα σου συγχρόνως!... Δύο χιλιάδες ίππεις έινε εδώ! Ντίουν την πανοπλία σου! Σ' ένα τέταρτο της ώρας πρέπει να έχης φύγει. Πήγαινε, και μη σταματήσεις παρά στο Τερονάν όπου πρέπει να νικήσης ή να πεθάνης!... Εσύ, Έρρίκο, θα μείνης εδώ για να έτοιμάσης τον σύγγο προς άμυνα.

Ο Έρρίκος δάγκασε τα χείλη του με δύναμη για να πνίξη την άγρια χαρά που φούντωνε μέσα του.
—Η Ίωάννα είναι δική μου! σκέφθηκε με λαχτάρα.
Ο Φραγκίσκος, πελιδνός, έκανε ένα βήμα: —Πάς! πατέρα μου! φώναξε κλονίζόμενος. Έγώ!... έγώ!
Με μάτια άπλανή, με την ψυχή σπαραγμένη, είδε μπροστά του, σαν όπτασία, την δυστυχισμένη του Ίωάννα, την γυναίκα του, εγκαταλειμμένη. να κλαίη στα πόδια ενός πτώματος, έκει-κάτω... χωρίς παρηγορία... χωρίς κανένα στον κόσμο!

—Έγώ! επανέλαβε. Κατάρα! Άδύνατον!... Ο Κοντόσταυλος έάρωσε τα φρύδια του με μία φωνή σκληρή, μεταλλική, διάταξε: —Εμπρός, Φραγκίσκο Μονμορανσύ! στο ά-λογό σου!...
—Πατέρα μου, άκούστε με!... Δύο ώρες! μία ώρα! Σ'άς ζητώ μία ώρα! φώναξε ο Φραγκίσκος, συστρέφοντας σπασμωδικά τα χέρια του.
Ο Κοντόσταυλος Άννας του Μονμορανσύ σημάδισε απότομα. Ένας τρομερός θυμός έκανε τα χείλη του να τρέμουν. Η φωνή του ήρνώθηκε στη σιωπή, άδυσώπητη: —Τολμάτε να σιγήσετε τας προσαγές του βασιλέως και του άρχηγού σας!
—Μία ώρα, πατέρα μου, μία ώρα μόνο!...

Και ύστερα τρέχω στόν θάνατο!... Ο δούξ του Μονμορανσύ κατέβηκε τα σκαλιά του θρόνου του.

Και έξοσσε: —Μα της θρονές του ούρανού! μά λέξε ά-κόμα, Φραγκίσκο του Μονμορανσύ!... μά λέξε μόνο... και για την δόξα του όνόματός σου φέρετε, σ'ας σταματώ με τα ίδια μου τα χέρια. Με μία φωνή τόσο δυνατή που έκανε τους παριστανόνους να τρέμουν, ο Κοντόσταυλος συνέχισε:

—Ο κεραυνός να με κάρη αν βλαστήμω! Μέσα σε πέντε αιώνας, έινε ο πρώτος της γενιάς μου που διατάζει να πεθάνη! Η προσβολή ήταν θανάσιμη. Δέν έμεινε παρά στον Φραγκίσκο παρά να σκοτωθή εμπρός στους πολεμιστές αυτούς, των οποίων η καρδιάς ήταν από ατσάλι όπως και η πανοπλίας τους.

Με μία βίαιη κίνησι, ώρθωσε το κεφάλι του. Όλα εξαφανίστηκαν από το μυαλό του: έρως, γυναίκα, όνειρα εύτυχίας. Τα μάτια του κωφόθηκαν σαν σπλάντα στα μάτια του πατέρα του. Και η φωνή του σκέτασε τη φωνή του γηραιού στρατηγού.

—Άς κάρη λοιπόν ο κεραυνός εκείνον που τόλμησε να πηδή ένας Μονμορανσύ άπισθοχωρεί! Για την δόξα του όνόματός, ύπακουω, πατέρα μου, άναχωρώ. Μά αν ξαναγυρίσω ζωντανός, κύριε Κοντόσταυλε, θα έχουμε κάποιο φοβερό λογαριασμό να κανονίσουμε. Χαίρετε!...

Με βήμα σταθερό, διάσχισε τους στίχους των εταπράδων που τον κύτταζαν κατάπληκτοι άκόμα από την άνηκουστή αυτή πρόκλησι που χτυπούσε τον πανόχρω στρατηγό, τον πατέρα!

Μόλις έφθασε στην πόρτα τον άκουσαν να διατάζει:

—Την πανοπλία μου! Τό άλογό μου! Γρήγορα!

Τα πρόσωπα όλων, στραμμένα προς τον Κοντόσταυλο, περιμεναν να διατάξει να τον συλλάβουν.

Μά ένα παράξενο χαμόγελο έξορριξε τα χείλη του άρχηγού και εκείνοι που ήταν κοντά του τον άκουσαν να ψιθυρίζει:

—Είπε ένας Μονμορανσύ!

Δέκα λεπτά αργότερα, ο Φραγκίσκος φορούσε την πανοπλία του, έτοιμος να ίππευσθ.

Στράφηκε προς ένα άκόλουθο:

—Τόν άδελφό μου Έρρίκο! είπε. Φωνάξετε τον άδελφό μου.

—Νάμα, Φραγκίσκο!...

Ο Έρρίκος του Μονμορανσύ παρουσιάστηκε στην λάμψη των πυρών. Πρόσθεσε καταβάλοντας μία προσπάθεια:

—Σού έφερα της ευχής μου και τους χαιρετισμούς μου... άφου έγώ μένω εδώ!

Ο Φραγκίσκος τόν άρπαξε από τό χέρι, χωρίς να έ-οσέξη ότι τό χέρι αυτό έ-αιε από τον πυρετό.

—Έρρίκο, είπε, είσαι άληθινά άδελφός μου; Ο Έρρίκος άνατρίχισε, κοκκίνισε και ψιθύρισε:

—Πώς σου έπιτρέπει να άμφιβάλλης; —Συγγνώμη! Ύποφέρω τόσο! Θα καταλάβης τώρα. Φεύγω, Έρρίκο, φεύγω για να μην ξαναγυρίσω ίσως... και αφήνω πίσω μου μία άτέραντη θλίψη.

—Μία θλίψη!...

—Μία δυστυχία! Άκουσε με όλη την ψυχή σου γιατί από την άπάντησί σου έξαρτάται η τελευταία μου άπόφασις. Ξέρεις την Ίωάννα... την κόρη του άρχοντος της Πιέννης...

—Την έξω! άπάντησε ύπόκοφα ο Έρρίκος.

—Λοιπόν, να ή δυστυχία... Φεύγω... Και η Ίωάννα και εγώ είμαστε έρωτευμένοι!...

Ο Έρρίκος μόλις κατόρθωσε να πνίξη μέσα του μία φωνή λύσας.

—Σόφια, συνέχισε ο Φραγκίσκος. Άκουσε μέχρι τέλους. Πρόξ έξ μηνών είχαμε άγαστηθή! πρό τριών μηνών δόθηκες ο ένας στον άλλον.

λο πρό δύο ώρών όνομάζεται κι' εκείνη Μονμορανσύ... όπως έγώ!

Ένας στεναγμός δγήκε από τό στήθος του Έρρίκου. Φωνάανε σαν να μην είχε δη-τα, σαν να μην είχε άκούσει τίποτα!...

—Μην εκλιθέσαι, έξηκολούθησε νεύμα ο Φραγκίσκος. Άφησε τα έπισημματα! Ίδια η Ίωάννα θα σου πη αύριο ότι ο έρμηνεύς του Μαρζενού μάς ένωσε αυτή την νύχτα.

Μά δέν σου τα είπα όλα ακόμα. Την στιγμή αυτή η Ίωάννα κλαίει εμπρός σ' ένα πώμα στην έκκλησια, πρό δόγην, όλχνώντας μου με τελευταίο βλέμμα που με διάταξε να προστεώ την εύτυχία της κόρης σου! Και άκου

—Εμπρός! Μέχρι θανάτου!

Από χιλιάδες ίππεις — δύο χιλιάδες έτοιμοί άνατο—ούρμασαν σαν άγριοι:

—Μέχρι θανάτου!

Και τότε, η βαριά μάζα του ίππικού, άρχισε να τρέφει καλασμό και βυθίστηκε στον σκοτεινό δρόμο, με τους κόκκινους πυρσούς, της άστραπής του χάλυβος, της κλαγγής των όπλων, σαν ένα μυστηριώδες μετέωρο που σγί-ζει τό σκοτάδι της νύχτας...

Ο Κοντόσταυλος, στο κατώφλι του πυργού του, άκουσε τον θόρυβο αυτό που άπομακρυνό-τανε όλοένα...

Όταν τελείωσαν όλα άφησε έναν βαθύ στεναγμό, και, άνεβαίνοντας στο άλογό του, με τη σειρά του, πήρε τον δρόμο του Παρισιού...

Ο Έρρίκος έμεινε μόνος.

Μόλις άνέθηκε στο άλογό του, έσπευσε να τρέψι επί κεφαλής των δύο χιλιάδων — ίππών που είχαν συνανθρωπήσει σε μία πεδιάδα. Η σπαινη μάζα που άποτελούσαν φωνέζεσσε μόνο από της άστραπής των σπαθίων τους.

Ένα λεπτό, ο Φραγκίσκος στράφηκε προς το Μαρζενού.

Και έλάλησε!

Γιατί ο υιός αυτός των παλιών πολεμιστών είχε μία τρικερή νεανική καρδιά που την δο-ούσε όλόκληρη μία φλογερή άγάπη.

Έβλεπε, και άνάμεσα στα δάκρυά του, τα μάτια του έβλεπαν τα σκοτάδια για να δούν μία τελευταία φορά την στέγη που έκουρβε την πολυκαταμένη.

Μά η νύχτα ήταν βαθειά, η πεδιάδα σκοτεινή και το Μαρζενού δέν διακρινότανε. Ψιθύ-ρισε:

—Χαίρε, Ίωάννα, χαίρε!

Και άμέσως, τήνώντας το χέρι, με μία φωνή θρονετή και άπελπισμένη που ο δούξ του Μονμορανσύ θα άκουσε από τό βάθος του κόστρου του, πρόσταξε:

—Εμπρός! Μέχρι θανάτου!

Από χιλιάδες ίππεις — δύο χιλιάδες έτοιμοί άνατο—ούρμασαν σαν άγριοι:

—Μέχρι θανάτου!

Και τότε, η βαριά μάζα του ίππικού, άρχισε να τρέφει καλασμό και βυθίστηκε στον σκοτεινό δρόμο, με τους κόκκινους πυρσούς, της άστραπής του χάλυβος, της κλαγγής των όπλων, σαν ένα μυστηριώδες μετέωρο που σγί-ζει τό σκοτάδι της νύχτας...

Ο Κοντόσταυλος, στο κατώφλι του πυργού του, άκουσε τον θόρυβο αυτό που άπομακρυνό-τανε όλοένα...

Όταν τελείωσαν όλα άφησε έναν βαθύ στεναγμό, και, άνεβαίνοντας στο άλογό του, με τη σειρά του, πήρε τον δρόμο του Παρισιού...

Ο Έρρίκος έμεινε μόνος.

Ο ΑΔΕΛΦΙΚΟΣ ΟΡΚΟΣ

Ο νεκρός του άρχοντος της Πιέννης με μεγάλη στολή, με τα χέρια σταυρωμένα, έβάντο στο γυμνό έξωρο του, είχε ταποθετηθή, όπως αναγγιζότανε, στη μέση της αίθουσής, σε μία μικρή στρασιανική κλίνη.

Άρχισε να έξημερώνη. Η Ίωάννα, κατά-χλωμη ύστερα από τη νύχτα που πέρασε κλαίοντας πλά στον πατέρα της, διευθύνθηκε προς το παράθυρο και τό μισάνοιξε. Ένα λεπτό, τό βλέμμα της πλανήθηκε στην ήρεμη και γελαστή φύση, στα όλάνθηστα δέντρα, στα μεντοιμμένα που άνοιγαν, στους φράγτες που άν-τιρούσαν από τα τραγούδια των πουλιών. Έ-πάνω απ' όλα αυτά άπλωνόταν ο όλογάλανος άφελής ούρανος, φωτολουμένος και γα-ληνέμος σαν τό παρήγορο χαμόγελο ενός έως που άρχιζε.

Η Ίωάννα στράφηκε προς τον νεκρό. Δύο δακρυά άνάβλιναν στα μάτια της...

Και σκεδόν άμέσως, τό ίδιο σιγήτημα που, την περασμένη μέρα στο δάσος, είχε συντα-ρριζε τό είναι της, την συνέλαβνε και πάλι, σαν ένα ψέλλισμα μακρινό και συγχυμένο, τό πλάσματός του... έφερε στα σπλάχνα της.

Και άνάμεσα στα δάκρυά της, χαμογέλασε γλυκά με ένα χαμόγελο άνέκφραστο, όμοιο με την άναίμακτη ενός ούρανού χαμόγελο.

—Πατέρα μου, ψιθύρισε σιγώντας τα χέρια, σεβαστέ μου πατέρα, συγγνώμη!

Γιατί, στον σπαραγμό του χωρισμού μας, να μην μπορού' άπομακρύνω τη χαρά αυτή που άνακατόνεται στην θλίψη μου; Γιατί είμαι άνακατη να διώξω της σκέψεις αυτές, της τόσο γλυκείας που έρχονται μαζί με της πέν-θιμης σκέψεις που με πλημμυρίζουν για τόν θάνατό σου; Για την χαρά αυτή, πατέρα μου, αίσθησάμα δαθεία την... τό καταλαβαίνεις, άφου οι νεκροί διαβάθουν στις ψυχές των ζωντανών... Μά, παρ' ό' αυτά, με έλπί-με με δα... Μπορώ να την πολεμήσω, μά όχι και να τη νικήσω!

Πήρασε τό πτώμα, έσηκνε πάνω του, και με άφέλεια παιδιού του μίλησε:

—Άκου, πατέρα, πρέπει να σου έξηγήσω! Μη νομίζεις πως είμαι ένα κορίτσι έκφυλο που δέν θέλβεται όταν ο φτωχός του πατέρα τό άφήνει για πάντα... Άκούσέ με... τό γλυκό αυτό μυστικό που φοβόμουν να άπο-καλύψω στον κύριό μου, τό μυστικό αυτό που τό λίγο θα τό πω με τόσο περιφρόνησι ά-φου έινε σύζυγός μου, τό μυστικό αυτό, πα-τέρα, θα τό μάθης έσθ πρώτος... Θα γίνω μητέρα!... Μητέρα! καταλαβαίνεις τώρα πως μπορώ να κλαίω γι' αυτόν που φεύγει

και να χαμογελώ σ' αυτό που έρχεται!

Ένα χρώμα ρόδινο, πιο άπλό από τα χρώ-ματα που έταπε ο ούρανος τη στιγμή εκείνη, άπλώθηκε στο πρόσωπό της.

Έμεινε μερικώς στιγμές σκεπτική, ύστερα, σαν να πήρε μία σπουδαία άπόφασι:

—Τό παιδί θα φέρη τό όνομα της μητέρας μου... της μητέρας μου που άγατούσα τόσο

θά τό όνομάσω Λοίσο. Άγαπημένο μικρό, γιατί να μην τό έχω κι' όλα έδώ!... Θαρρώ πως τό βλέπω... Ο πατέρα μου, αυτή έινε όλη μου η εύτυχία!... Νά γίνω η γυναίκα του πιο ένδοξου άρχοντα, να είμαι μία κυρία που έχει θέσι στην αλή, ά, ξέρεις, ότι φυ-σικά μ' εύχαριστεί. Μά να έχη τό παιδί μου ένα όνομα... έναν πατέρα... και τί όνομα!

Και τί πατέρα! ά, γι' αυτό, βλέπεις, είμαι ύ-περήφανη και εύτυχιόμένη όσο καμμία γυ-ναίκα στον κόσμο!

Αλομόνο! η φτωχή μικρή Ίωάννα της Πιέννης τόσο γλυκά και τόσο βίαια ένοιωσε την μητρότητα! Πώς νάξερε τί της επιφύ-λασσε η πανόχρω δύναμι της μητρικής της άγάτης!

Την στιγμή αυτή, από μακριά, άκούστηκε ο καλασμός ενός άλλου.

—Νά τον! φώναξε η νέα γυναίκα άναγα-λίζοντας και χαμώσε τα μάτια της στην πόρτα, περιμένοντας να φανή ο άγαπημένος της.

Η πόρτα άνοιξε. Η Ίωάννα που έτοιμα-ζότανε να όρμησι, έμεινε μαρμαρωμένη, ενώ ένα παρατεταμένο όγος διέτρεξε τό σώμα της: ο άδελφός του Φραγκίσκου παρουσιά-στηκε.

Ο Έρρίκος του Μονμορανσύ έκανε τρία βήματα, στάθηκε μπροστά της, με τό καπέλλο στο κεφάλι, χωρίς να ύποπλη.

—Κυρία, είπε, σ'ας φέρω είδήσεις της ό-ποιες ώριστήκα να σ'ας μεταδώσω σήμερα κι' όλες: άλλως, δέν θα με έλάτατε έδώ, τη στιγμή αυτή, στην θέσι εκείνου που περιμέ-νετε...

Η Ίωάννα περιέμενε τρέμοντας, προαθα-νομένη κάτω δυστυχία.

—Άπότομα, ο Έρρίκος πρόσθεσε:

—Ο Φραγκίσκος έφυγε τη νύχτα αυτή...

—Άφησε να της ξεφύγη ένα χαμυλό παρά-πονο:

—Έφυγε; είπε ντροπαλά. Έφυγε... μά, για να γυρίση γρήγορα βέβαια;... ίσως και σήμερα άκόμα;

—Ο Φραγκίσκος δέν θα ξαναγυρίση! είπε σκληρά σαν να άπήγγελε μία καταδίκη εις θά-νατον.

Η Ίωάννα κλονίστηκε και έφερε τα χέρια της στο παλλόμενο στήθος της. Η φωνή σκέπη ότι ο Φραγκίσκος την εγκατέλειπε πα-ρουσιάστηκε μπροστά της. Τό άπλανές βλέ-μμα της στρώθηκε στον Έρρίκο, που συνέχισε διστακτά:

—Ο πόλεμος έξερράγη. Ο Φραγκίσκος έ-πέδωσε και έπέτυχε την πηλή να σπλή στο Τερονάν για να σταματήσει τα στρατεύματα του Καρόλου σου... Νά σταματή τον αυτο-κράτορα με μία φοβική πολεμιστή, έινε σαν να θέλη να πεθάνη!... Αιστώμα πολύ, κυ-ρία... όσο και ο άδελφός μου που βοήθησε σ' αδιέξοδο και ύποχρεώθηκε να διαλέξη μεταξύ των δύο: να εγκαταλείψη την γυναίκα του ή να ύποπηση στην όνομένη του κόντοσταυλού.

Απ' όλες της άποφαιές, ο Φραγκίσκος διά-λεξε την πιο ένδοξη μά συγχρόνως και την πιο βεβαία!

Η Ίωάννα έγινε τόσο κλαυί όσο και τό πτώμα του πατέρα της.

Μία σπαρακτική κραυγή ήγχε από τό στή-θος της. Σωρακτική γαλαστή. Και, στην ά-δάσταχη θλίψη που πλάκωνε την καρδιά της, στην τρομερή καταστροφή που την πλήγωνα τόσο έξαρτικά, δύο λέξεις, δύο λέξεις μονάχα, έκφράσανε όλη την άπελασία της.

(Η συνέχεια εις τό προσεχές)

Η ΓΙΖΕΛΛΑ

32. (Η συνέχεια και τό τέλος)

Γι' αυτήν η ζωή και ο θάνατος χω-ρίς τον έρωτα του Κονσίν, δέν είχαν καμμία διαφορά. Πέθανε χαμογελώντας.

Ο Λαφερά άφου έμεινε άκοιτά χρόνια στη Βαστίλλη βγήκε από εκεί, έγινε ο έμπιστος του Ρισσελιέ και πέθανε πλούσιος.

Ο Λαντέρν, ο μεγαλοπρεπής Λαντέρν πέ-θανε θυρωρός της Παναγίας των Παρισίων.

Ο Φτεροπόδης έζησε πολλά χρόνια στην τι-μικτή θέσι των σταύλων του άρχοντος Κα-πεσταν. Ο βασιλεύς πρόσφερε τρεις χιλιάδες πιστόλες γι' αυτόν. Άλλά ο πεισματάρης ύ-πόπτης άνήθηκε και παρ' όλών να τα χαλάση

μιά άκόμη φορά με τον βασιλέα.

Μας μένει ο Κογολίνος. Τό πρωί κατά τό όποιο είδε τον κύριό του να φεύγη ως μανώ-μενος καταλήφθηκε από άπελασία και θέλησε ν' άποσπάσει της τριχές του κεφαλιού του. Δέν φορούσε όμως την περούνα του και η ά-πελασία του έμεινε βουβή. Παρηγορήθηκε εν έν τούτους μετρώοντας της πιστόλες, που πε-ριείχε τό βαλάντιο του Σεν-Μάρις. Μέχρι της νύχτας ο κύριός του δέν είχε γυρίσει και βγή-κε προς άναζήτησί του. Στον δρόμο όμως κάτι λοποδύτα τον συνέλαβαν, τόν έδεσαν και του άφαίρεσαν τό βαλάντιο.

Πεινασμένος και δαυμένος έπέστρεψε στο έξενδοχείο της «Καλής Συναντήσεως». Ο μά-στρο-Παρά άνήθηκε από του δώρη φαιγντό χωρίς πληρωμή. Τού πρόσφερε όμως θέσι στο έξενδοχείο. Θα έπλενε τα πιάτα και θα έτρυνε, ό,τι άφηναν οι πελάτες.

Ο Κογολίνος έκλαψε μέρες όλόκληρες στην έλεεινή αυτή εργασία, όταν ένα πρωί ήλθαν να τόν φωνάξουν.

Βγήκε στην αλή και είδε ένα άξιωματικό του βασιλικού σίκου.

—Σύ είσαι ο όνομαζόμενος Κογολίνος; ρώτησε σκαώς ο άξιωματικός.

—Μάλιστα, έξοχώτατε, είπε ο Κογολίνος. Και άρχισε να τρέμει.

«Ο κ. ύπόπτης, σκέφθηκε, θα έκαμε πάλιν καμμία τρέλλα και αυτή την φορά δέν γλυ-τάνω από τό σκονί!»

—Ακολουθήσε με στού ύπόπτου του βασι-λέως! είπε ο άξιωματικός.

Η άπελασία του Κογολίνου ήταν τόσο με-γάλη, ώστε ούτε θέλησε καν να προσπαθήση να ξεφύγη.

—Καλλίτερα να τελειώνω μά και καλή! είπε. Προς μεγάλη του έκπληξις ο άξιωματικός τόν όδήγησε μέχρι της όδοι Μπαρές της ό-ποιας άλλοτε είχε κλείνει τό κλειδί από τόν Λαντέρν.

Ο Κογολίνος μέσα σ' ένα δωμάτιο θροισκί-ταν εν εκστάσει. Σαυμάτα αισθάνθηκε ότι τόν τραβούσαν από τό αή.

—Πώς τα κατάφερες, άντίκα, και δέν φά-νινες τρεις μέρες τώρα; Πάντα ο ίδιος θάμα, διάβόλε!

—Ο κύριος ύπόπτης! άνέκραξε ο Κογολίνος.

—Έγώ είμαι άνόητος. Έλα γρήγορα. Μέ-τρησε τα σκατά, που έινε σ' αυτό τό κιάτιο πίσω απ' την ταχυδρομική μας άμπα. Σε μία ώρα φεύγομε δια τό Όρλεάν.

—Σκώδα! Ένα κιάτιο τσάιλιε ο Κογο-λίνος.

—Βασίλικη περιουσία! είπε γελώντας ο Κα-πεσταν.

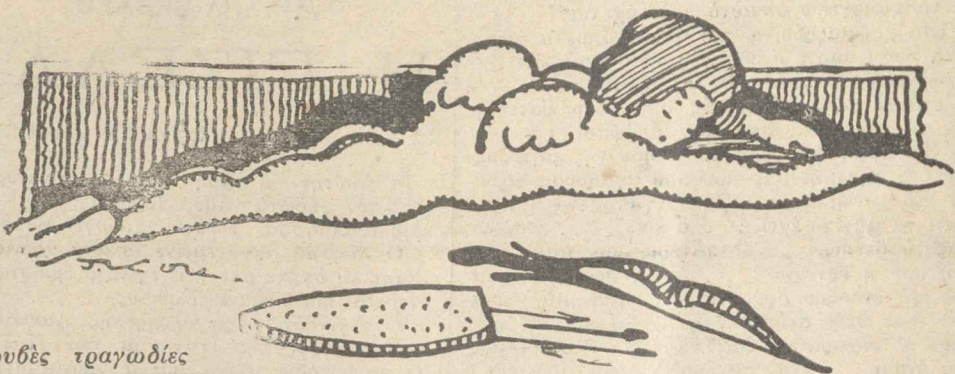
Θά έινε η συνταγή, κύριε, που τό έφερε; —Ναί! είπε σοβαρός ο Καπεσταν. Αυτό έινε τό κιάτιο σου.

—Ζήτη ή τύχη!

Ο Κογολίνος ήταν άκοιτά φιλόσοφος ώστε να μη τοελλαθή. Μέτρησε τα χριματά του. Ήταν 25 χιλιάδες σκωδά.

Μετά από μία ώρα ο ύπόπτης συνανδένος από τόν πιστό του όνηρέτη, άνεχώρη δια τό Όρλεάν μεταβαίνοντας προς συνάντησι του δούκως της Άγκουλέρμης, της Βιολέττας και της Γυζέλλας.

Μετά από ένα μήνα ο ύπόπτης γυμναζόταν την κόρη των όνείρων του.

Βουδές τραγωδίες

S. Antitch

ΓΙ' ΑΥΤΗΝ, ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥΣ!

—Σείε, κυρία μου, τί λέτε; Είσαθε ανένδοτη;

Η Μάικα, που ως τη στιγμή αυτή δεν είχε αρθρώσει λέξη, ανάθοντας το ένα σιγαρόττο από τη φωτιά του άλλου κι' αφίνοντας το δικηγόρο της ν' αρραδαίξει ένα σωρό ανοησίες, εκύτταζε τον άνδρα της κατάματα. Το βλέμμα του Στεπάν καρφώθηκε στο δικό της σαν στίλετο, τόσο βαθιά, που κανείς να αναδύσεται δάκρυα.

—Ναι!

Το «να!» αυτό, στεγνό, πνιγμένο, μάλλον ανάσα παρά πνοή, λές κι' έσφιγγε το λαιμό της ή θηλεία, ήταν για την Μάικα πολύ. Ένοιωσε εκείνη τη στιγμή όλη τη σοβαρότητα της θέσεώς της. Το βολό από τα δάκρυα βλέμμα της, άρχισε να χάνη τον Στεπάν, σαν να τον σκέπαζε σιγά-σιγά ομίχλη. Έχανε τον άνδρα της, που έτσι κι' αν του κανε, δεν έπαψε ίσως κατά βάθος να τον αγαπά. Στ' αυτή της κρουδωνίζανε ακόμη ή τελευταίες λέξεις του, που δταν χώριζαν της είπε:

—Για σένα, για το παιδί μας, πρέπει να τεειώσουμε έτσι!

Ο δικηγόρος, ψυχρός, αδιάφορος, καθώς τραγουδίας πού παιζότανε μπροστά του, έταύρωσε τα χέρια του, σήκωσε μια στιγμή προς το ταβάνι το κεφάλι, σαν να θέλε να υμνήσθ, στάθηκε λίγο σκεπτικός, κυττάει και τους δύο, κι' έπειτα, κτυπώντας μ' ανακούφιση το κρύσταλλο του τραπεζιού του, σηκώθηκε επίσημα και είπε κυττάζοντας την Μάικα:

—Δυστυχώς, χαρμηλότερα! Θα κάνω αύριο την αγωγή. Θα λέμε μέσα τί έγινε, ότι σάς έδωρε, σάς έδωρε—έχουμε βέβαια μάρτυρας να το αποδείξουμε—κι' έτσι σε δύο-τρεις μήνες θα πάρουμε το διαζύγιο μιά χαρά.

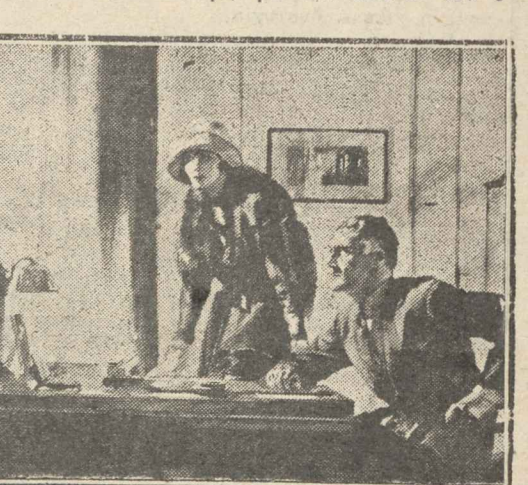
Και στρέφοντας προς το μέρος του Στεπάν: —Σύμφωνοι, κύριε;

Ο Στεπάν δεν μίλησε. Κατέβασε το κεφάλι του συγκατανεύοντας και έμεινε έτσι σκυφτός, σαν ένοχος που υπολογεί το σφάλμα του. Ήταν τόσο μεγάλος ο πόνος του—τα μάτια του είχαν γυαλισί από δυο δάκρυα, που σαν μαργαριτάρια κυλήσανε στο πάτωμα—όστε δεν ήθελε να τον δει η Μάικα.

Δεν ήθελε η γυναίκα αυτή, που από τον καιρό που παντρεύτηκαν—πέντε τρία χρόνια—ήταν γι' αυτόν ή μόνη σκέψης του, ή μόνη του χαρά, ή γυναίκα που την αγάπησε τόσο πολύ, που την ελάτρευε ακόμη, ή γυναίκα που ποτέ του δεν της είπε λόγο πικρό, που ούτε το δαχτυλάκι του σήκωσε ποτέ επάνω της, ή γυναίκα αυτή, ή μάνα του παιδιού τους, δεν ήθελε ο Στεπάν να τον βλέπε δα-

κρυμένο. Αυτός δεν της είχε πει ότι είναι πρόθυμος για οποιαδήποτε θυσία, φθάνει η Μάικα να πάρει το διαζύγιο εύκολα, για να μπορέσει να παντρευτεί τον Άλεξ; Αυτός δεν της είχε πει να τον παραστήσει στον δικηγόρο της για μέθοσο, χυδαίο, χωρίς κανένα αίσθημα, να πη ότι την έδωσε, ότι την έδωρε; Έτσι δεν συμφωνήσανε;

Κι' έπειτα αυτός, αυτός ο ίδιος δεν είχε πει στον Άλεξ, στο σπίτι του, στο σπίτι που λίγη ώρα πριν ίσως βρισκότανε η Μάικα; Δεν κάθισε σαν φίλος κοντά του και δεν του μίλησε—ώρες ολόκληρες—για κείνη; Δεν την παρείσθησε, όσο μπορούσε, ανώτερη γυναίκα; Δεν προσπάθησε να νιώσει αν ήταν ο Άλεξ ικανός να την κρατήσει, χαρίζοντάς της, ότι αυτός, παρ' όλη τη λαχτάρα που είχε, δεν μπόρεσε; Κι' όταν κατάλαβε ότι ο Άλεξ ένοιωσε για τη Μάικα κάτι—ίσως ήτανε παι-

Το βλέμμα του Στεπάν καρφώθηκε στην διεύθυνσή της σαν στίλετο.

σμός, ίσως και τύψεις για ότι έκανε—δεν έ-

πολέμησε ώρες ολόκληρες να του φουντώσει αυτό το κάτι, ριχνώντας για προσάνναμα—κλαρί πιά μαλαμένο—όλη του την ψυχή; Κι' όταν επέτυχε κι' αυτό, όταν έπεισθηκε ότι ο Άλεξ ήθελε για γυναίκα του την Μάικα, αυτός δεν το δούλεξε το φίλτρο που θα την πότιζε για να μπει δική του; Αυτός δεν του είχε πει να τον κορολίστηκε, να τον παρίστανε για τιποτένιο, ύπουλο, πρόστοχο, χυδαίο, γι' άνθρωπο που δεν εκπέτατο παρά τον εαυτό του, έτοιμο για το κάθε τι, ξένο προς κάθε αίσθημα ανώτερο, ευγενικό; Αυτός δεν τον ώρμηγε τον τρόπο που θα έπαιζε την Μάικα ότι ο άνδρας της δεν ήταν άξιος της, ότι θα την κατέστρεφε, κι' ότι αυτός—ο Άλεξ—την έσωσε από τα νύχια του; Αυτός δεν του παρείσθησε ανάγλυφο τον κίνδυνο που διέτρεχε η Μάικα όταν θα καταλάβαινε τί είχε κάνει, όταν συναισθανότανε το σφάλμα της, όταν συγκρίνοντας τον ένα με τον άλλο εύρισκε πως ο άνδρας της ήταν ανώτερος; Κι' αυτός δεν το δούλεξε τα μέσα ν' αποσπείρη τον κίνδυνο αυτό, κρατώντας πάντοτε δική του την Μάικα, την γυναίκα του, μη δίνοντάς της αφορμή να στρέψει πίσω το κεφάλι της—δπως συνέβησε ως τώρα; Γιατί τότε αλόιμα-

νο που είχε το πρόσωπό του. Δεν έπαυε να καταλάβει πως, παρ' ό,τι του έκανε, την έδωκε ακόμη, ότι θα ήτανε έτοιμος να την ανάλαμψε όπως ποτ'... Έπρεπε να την αφήσει με την εντύπωση ότι ή υποχωρήσε αυτή δεν ήτανε θυσία, αλλά υπακοή—και την είχε πείσει πιά ο Άλεξ—στο ότι δεν ήθελε ν' ανακατεύεται ποτέ—πολύ με άμωρους, έξοδα, δικαστήρια. Ήταν ανάγκη να μπαίνει στην Μάικα το μυαλό ότι μακριά ταπεινά ελαττήρια κινίσανε τον άνδρα της, ότι ζητούσε αφορμή για να χωρίσει. Μοναχ' έτσι θα τον συγκατόναι η Μάικα—ή να η μισή της, γιατί από το μέρος κάτω πάντα ησκατεί λίγη αγάπη, αλλά να τον συγκατόναι—θα έπρεπε αυτός στα μάτια της, να ή ξερορρίζωνε απ' την καρδιά της. Μοναχ' έτσι θα ήταν δυνατόν να εμπιστευθ' τον Άλεξ να παντρευτεί μ' αυτόν, να ζήσει μαζί.

Κι' έπρεπε η Μάικα να ζήσει τίμια. Πάντα δεν ήταν μόνη της; Ήταν μητέρα... Η κόρη τους, όταν μεγάλωνε, δεν έπρεπε να κοκκινίζει για ότι θάκανε η Μάικα; Δεν ή προεπε να μάθει ότι ο πρώτος της πατέρας ήταν καλός, λάτρευε την μητέρα της και ότι αυτή δεν κρατήσε ψήλη τη θέση της. Η κόρη τους δεν έπρεπε ν' ακούσει αύριο από μια φίλη ανάστα της έστω και μια λέξη που ή την πίκραινε.

—Α, όχι! Δεν έπρεπε να γίνοντο όλα αυτά! Έπρεπε η Μάικα, ως τον άπαρση—μην ήτανε—δεν τώθελε—ας τον έγέλασε, να παρ' πάθη ποτέ της τίποτα και μάλιστα από τον Στεπάν. Νέα, μικρή, χωρίς προστάτη, τί θα γινότανε; Θα παραστράτανε... Κι' έτσι, Ήτανε δυνατόν η Μάικα, ή άνηψή του, να ανήκη κάθε βράδυ σ' όποιον της έδινε παρ' σότερα;... Κι' ή Ζιλντα, ή κόρη τους, τί θα γινότανε; Ποιά θα είχε μάννα;... Α, όχι, όχι! Έπρεπε η Μάικα να χαρή, να ή σή τίμια!...

Κι' αυτός;... Χα!... Αυτό!... Τι πείριμε πιά;... Έχασε τη γυναίκα του, ή χασε το παιδί του, το σπίτι του, τα πάντα. Ό,τι σε τρία χρόνια εκόπιασε να κείν μ' όνο, με λαχτάρα, το είδε για μια στιγμή να πέφτει! Τώρα η Μάικα, περνούσε από αγκαλιά του Άλεξ!... Ας είναι ευτυχισμένοι!

Κι' αυτός;... Χα!... Αυτό!... Τι πείριμε πιά;... Έχασε τη γυναίκα του, ή χασε το παιδί του, το σπίτι του, τα πάντα. Ό,τι σε τρία χρόνια εκόπιασε να κείν μ' όνο, με λαχτάρα, το είδε για μια στιγμή να πέφτει! Τώρα η Μάικα, περνούσε από αγκαλιά του Άλεξ!... Ας είναι ευτυχισμένοι!

Σηκώθηκε απότομα, πήρε το καπέλο του και, χαϊρετώντας με ψυχρότητα την Μάικα, πρώτα, τον δικηγόρο έπειτα, έφυγε σιωπηλά, παλαίοντας να συγκρατήσει το έσπασμα του πόνου του.

Τα βήματά του ακούγονταν στη σκέλη κόμα, όταν ο δικηγόρος ρωτούσε τη Μάικα: —Λοιπόν, κυρία μου, ποτέ σ' αγαπάς για πρώτη φορά;

S. ANTICH

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Ξαναδιαβάζοντας αυτό το παλιό γράμμα, που τα χρόνια τόχον καρινίσσει, χαμογελώ με τις ρομαντικές ιδέες του παλιού καιρού:

Μικρή μου...

Την φαντάζεσαι τη χθεσινή ευτυχία μου, ν' ανακρίνω έτσι χωρίς να το περιμένω τα δυο σου ματάκια. Μου φαίνεται σαν τον ήλιο που ξεπροβάλλει άξαφνα, και ξεδιλαίνει τη συννεφιά. Και σε άφησα, ευτυχισμένος και λίγο καλός. Γιατί εκείνη τη στιγμή ένοιωσα πως ήμουν από ευτυχισμένοι από μένα, που έχω την ευκαιρία να ζούν περισσότερο κάτω από την λουλούδινα σιά των ματιών σου, και πως ήμωρα αυτούς τους ευτυχισμένους, παλιά. Και σήμερα, βλέποντας το νερό και μαν-πίντας τη βροχή που πλησιάζει, δεν σου το κρύβω, αδελφά μου! Κόκκινα ένδοξη ευχαρίστηση γιατί δεν θα ήξε, στο άγνο ήπει-λο, στην έσοχή. Γιατί και την έσοχή την μισώ, όταν φαντάζομαι ότι θα ένωση, την ήρε-μια της, την γαλήνη της, με τη γαλήνη της ψυχής σου. Σ' αγατώ πολύ. Θα ήθελα να ήμωνα κάτι τι άηχο, αόριστο, μικροσκοπικό άπειρο, να ζή κοντά σου, δίχως να νιώ-θω τίποτα άλλο από την θαλπωρή σου.

Μου χάρισε μιά ανέλαστη χαρά ανακρί-νοντας τα ματάκια σου τη στιγμή που ο νους μου ήταν μαζί σου, και την στιγμή—πότες, αήθελα στιγμής—που έκτενα κάπου να ξε-φουλάξω, να σ' ανακρίνω, έστω και χωρίς να σε πληρώσω... Ω, πόσο σ' αγαπώ...

Θ. ΚΑΛΛΙΠΙΑΝΝΗ

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΟΥ

Ήταν ένα ανοιξιάτικο δειλινό την ώρα που ο ήλιος κινόταν πίσω απ' την Άκρόπολη... Πέρα εκεί στής στήλες του Όλυνπιου Διός, εκείνη άνοιχτη μέρα πάνω του, έβγαζε το κε-φαλάκι της τριφερά στον ήλιο, ενώ εκείνη απάλαυδαιότανε το νεράκι της που ήταν άνοιχτο στο μάρμαρο, της ψιθύριζε πα-ραπονοήματα σαν να είχε μιά θλιβερή προαί-σθη στην ψυχή του. «... Άραγε θα μ' αγαπάς πάντα γλυκό μου άγγελόδω;» Η νέα καπέλα δεν μπόρεσε να κρύψει τη συγκίνησή της. Τα δάκρυα γαλιανά της μάτια πλημμύρι-σαν δάκρυα, και σφίγγοντάς του το χέρι του μονομυρσίσε!

—Είμαι δική σου για πάντα. Σ' αγαπώ και θα σ' αγαπώ το πέρα κι' απ' τον τάφο.

Και τα χείλη τους έσμιξαν σ' ένα φίλ, σ' ένα άχόταγο φίλ.

Και όμως πόσο ψεύτικα ήταν τα λόγια της! Πέρασε καιρός από τότε, και τώρα και-νούργιες αγάτες, καινούργια ιδανικά πήραν την ακρότη της, και μιά μέρα πρόδωσε την αγάπη της, τους δεμούς της, κι' άφησε τον φτωχό νέο να λιώνη μέσα στη φλόγα των άνα-μνήσεων.

Και μιά νύχτα, μιά χειμωνιάτικη άγρια νύ-χτα, στον στενό δρομάκι του νεκροταφείου μιά και νέα καπέλα προσκορούσε σκοντάφτον-τας σε κάθε της βήμα. «Ήρθε και στάθηκε μακριά σ' ένα τάφο. Σκόρπασε πάνω στο νό-στω χόμα του τους μενεξέδες που κρατού-σε κι' ύστερα σπώνοντας πιοτερο ψιθύριζε ένα μικρολόι θλιβερό: «Εδώ σ' αγαπώ πιά πέρα κι' απ' τον τάφο...» Κι' άρχισαν τα δάκρυα να κρύζαν άκόρητα απ' τα βορκομένα της μά-νας.

Ένας κρότος ακούστηκε μέσ' στην άγρια νύχτα που ο μανιαμένος τρελλοβορρας διά-σπρε να κρύψει. Κι' ή νέα, αμόφορη, σωφί-στης πάνω στον τάφο του αγαπημένου της, ενώ ή κοινοποιόνα με το σταιγγό της τραγουδι-σσορούσε μιά πένθημ ανατριχίλα στη μαύρη σκατεινή της νύχτας.

I. TOZAKHS

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ...

Μακριά, πολύ μακριά, ο νους μου ταξιδεύει στα χρόνια τα παλιά, κεί πέρα, στής πατρίδας μου τ' αγαπημένα μέρη,

στα πράσινα βουνά... Εκεί που κάποιος δειλινό, στο τέλειωμα τ' Α-πολλή,

—Ωρα γλυκειά, τρελλή, μέσα στο πάρο μοναχό, ένώσαμε τα χείλη στο πόθο μας φίλ.

Πότε μιά βάρκα γρήγορη βλέπω για να με παίρνη

μακριά από το χωριό μου, πότε δυο χίλια κόκκινα, δυο μπράτσα νάν' μπλεγμένα

τρανύρω στο λαμό μου...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΠΑΝΟΥΣΑΚΗΣ

Ο ΨΑΡΑΣ

Ο ήλιος γέρνει πέρα στο βουνό και σβίνει αγάλα-αγάλα φοβισμένα: άργοκυλιν ψηλά στον οδρανό σίννερα μιά και σκοτεινιασμένα.

Κι' από τον οδρανό ο ψαράς καττά, καττάζει ανατολή, καττάζει δύση κι' εύθης το ψαρεύει του σταματά, βιάζεται σ' άκρογυλί να γυρίση.

Απλόη γύρω μούρη κατοχικά κι' αυτός γι' τη στεριά το δρόμο παίρνει: όρμα το κύμα δίχως σημενιά και τη βαρκοβία δόθε-κείθε φέρνει.

Στο χέρι του τ' αντρίκειο, το δαυό κρατάει το κομψό άντροειωμένο, μιά ή θάλασσα ή άνεστη, ή σκληρή, τον πολεμά με κύματα άγριωμένα...

Κι' ή λεβεντιά της νεότης του ψαρά μέσ' στα άφροσιμένα κύματα έχάθη... και τώρα πιά κοιμάται στα ύγρο, σ' άκείατη της θάλασσας τα βάθη.

ΒΑΣΙΟΣ ΚΑΛΥΒΑΣ

ΖΗΤΙΑΝΑ

«Άμωρη, δυστυχισμένη ζητιάνη! Ευπρόλιτη, κομφελισμένη, στέκεσαι στην γο-νά του πολυδάτου δρόμου, σπίνγοντας την κιάλα στα χέρια σου, και τραγουδείς...

Μά ή πείνα, τα δάσανα σου χάλασαν την φα-νή σου...

Κι' ο διαβάτης συγχνοπενοσύ...

Και σ' αγαπώ σου χέρια μερικά σιγά, πολύ σιγά άκοιμωμένα...

Κανείς δεν γυρνά να σε δει...

—Ελεημοσύνη, καλές μου κυρίες...

—Όχι κι' εσύ...

«Άμωρη... δυστυχισμένη ζητιάνη!

ΙΩΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΜΗ ΤΗΝ ΘΥΜΑΣΑΙ!

Μή την θυμάσαι την αγάπη μας ήταν μοναχά για μιά μέρα...

άχνω λουλούδι που ξεροτρώσε και σβύστηκε προς την έστέρα.

Μή την θυμάσαι, έσχάσε την! Όλα τα περασμένα δνερά μας δεν ήταν τίποτ' άλλο παρά χίμαρα...

που κλειστήρε βαδία μέσ' στην καρδιά μας.

Τώρα στα περασμένα ληυμόνηστα: είν' ή έλπίδες απ' τα δνειρά μας...

μήν της προμηνέας να ξαναγυρίσουνε τώρα που πέταξαν για πάντα μακριά μας.

M. ΚΟΥΡΜΟΥΛΗΣ

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ

Ήταν τον καιρό που δρισκόμωνα κλεισμέ-νος σε κάποιο σεμινάριο. Πόσα χρόνια πέρα-σαν από τότε!... Άδριςτοι πόθοι, ίσως α-σθηματικοί με έτάραζαν, πράγμα αντίθετο με το καλογεριστικό πνεύμα του σχολείου.

Την ώρα που ο καθηγητής προσπαθούσε να μάς γιοίσει το μυαλό με της άποδείξεις της ύπαρξης του Θεού, έγώ με τη φαντασία μου ά-νειρευόμωνα αγάτες ιδανικές, έτέρωτες και ρομαντικές. Ποθούσα μιά άτέλειωτη φλογερή αγάπη, μιά αγάπη γεμάτη παλμούς, γεμάτη λαχτάρα: πόθοι άνεκλήρωτοι, μέσα στους τέσ-σαρες τοίχους της σχολής, πίσω απ' τα σκούρα ξάμα...

Πέρασα έτσι τα πρώτα χρόνια της φυλά-σής μου, μη παύοντας να πλάθω όνειρα με την φαντασία μου. Κι' ήθελε καιρός π' αγάπησα! ά-γάπησα μιά απ' της μαθήτρες μου που—τε-λειόφοιτος πιά—διδασκα, κάνοντας προπα-σκυές για το επάγγελμά μου μάς προωρίζαν.

Το αλθημά μου γι' αυτή ήταν κεραυνοβόλο. Πώς μπορούσα όμως να δεηλώσω την σκέψη της αγαπημένης μου μικρούλας; Ήταν τόσο μικρή ακόμα, τόσο άθωα.

Δειγνόμωνα στής μαθήτρες μου καλός, μ' αγαπούσαν. Πιοτερο απ' όλες, ή μικρή αγάπη μου—που να φανταζόταν όμως το άπονηρευτο κεφάλια της τί αγάπη έζητούσα!... Η φροχή μου καροά έζήτισε αγάπη γεμάτη ήδυ-πάθεια, γεμάτη λατρεία και άρρασίωση.

Προσπαθούσα να σβύσω τη φλόγα της καρ-διάς μου, αλλά μόλις την αντίκρισα ή φλόγα που γι' αυτή είχα, άναβε πάλι κι' έσκαζε δ-λεις της άλλες έντυώσεις. Το άγνο προσά, άκι-της, το γεμάτο χάση, άναστάνανε δίλε της έλ-λεις σκέψεις.

Η μελαγχολία μ' έλινανε σιγά-σιγά, όσπου δεν μπορούσα πιά να ξεακολουθήσω τη σπουδή μου. Ο γατοδς είπε στον διευθυνμένο πατέ-ρα μου πως έπρεπε ν' αλλάξω άεσα. Απεφά-σισε να με στείλη σε σανατόριο. Δέχτηκα να πάγω. Εξόοντας πως ο χωρισμός είνε το καλ-λίτερο άόρισμο για ένα άγιο έρωτα.

Δεν ήθελα όμως να πάγω ποσοί τη δώ-για τελευταία φορά. Μπήκα στην τέξη τοκί-λίας σαν μεθυσμένος: δεν ήθελα. Τα μάτια μου ήταν βορκομωμένα. Ένα κλάμα δονό μ' έτρεψε, θλίοντας ν' έσοτάρη. Μάδεσα να συγκρατηθώ όσα να τελειώσω το μάθημα. Α-πεναιόητα με λίγα λόγια της μαθήτρες που ήταν έπηρεασμένες από κάποιο αναισθημα-τισμό, γιατί είχαν την προσπάθεια πως δεν θα ξανάβλεπαν πιά στη ζωή των δασκάλ τους.

Κάποια στιγμή που δρισκόμωνα μοναχός, ήλθε και μ' έδορκε κείνη που ήταν ο άνευθι-νος αϊτός της καταστάσεώς μου. Δεν δά-σταξα την άγκάλας δινόντάς της, το πρό-το μ' και τελευταία φίλ!... Δεν έπρεπε και-μιά αντίσταση. Μήπως κι' απ'... Ποτέ δεν ήλ το μάθη. Έάδιο παύλ, τίς είπα, πάλι-νο. Ο δρόμος μου περνά απ' το σπίτι σου, αν θέλεις. Έβγα να σ' άποχαρτίσω...

Την έλλη μέρα, την ώρα που ο οδρανός ορ-όθε στην ανατολή, ήπια ένα αυτοκίνητο για το σταθμό του τσάινου. Περνούοντας απ' το σπίτι της την είδα στο μπαλκόνι άναίσια σε γεωρία για γιοιόσολα. Κοιμόσσε ένα μικρό άνοη-λάκι. Σε λίγο το αυτοκίνητο έσοτρε σ' ένα στενό κι' έπαισα πιά να βλέπω τη μοσφή της...

Τόσο μακριά απ' τον κόσμο, μέσα στα σα-νατόρια που είνε γιομμένα σ' ένα δάσος, έδ-της τελευταίες μέρες μου με την πίκρα της νύχτας με τον καιρό άναμνήσε της άναμνή-σης μου μικρούλας πεπνίστωντας το θάνατο να με λυτρώσει απ' τη βασανισμένη ζωή που ή-πια, χωρίς ν' άπολαύσω την αγάπη που πο-δοόσα.

Γ. ΑΓΓΕΛΟΥ

ΑΙ ΜΗΤΕΡΕΣ Δέον να μή λησμονώσιν ότι η ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Είναι τὸ καλύτερο φάρμακο γιὰ τὰ παιδιά
τους, ἰδια διὰ νὰ ἀποβάλῃ τοὺς σκώληκες καὶ νὰ
θεραπεύῃ τὰς ἐπιμόνους διαρροίας αἵτινες ὀ-
φείλονται εἰς τὴν πολυφαγίαν καὶ τὰς ζυμώσεις
τῶν περιττωμάτων ἅτινα παραμένουσιν ἐπὶ πολὺ
ἐντὸς τῶν ἐντέρων

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ
ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΚΑΘΑΡΤΙΚΟ
ΔΙΑ ΒΡΕΦΗ
ΝΕΟΥΣ
ΓΕΡΟΝΤΑΣ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6 - ΑΘΗΝΑΙ

